

Ў лўзи калнна
так гарно цвїте

**У лүзі калина
так гарно цвіте**

Збірник українських народних пісень

ЛІРИКА ГАЛИЦЬКОГО КРАЮ

У збірник увійшли українські народні пісні,
записані в селах Галицького та Тисменицького районів,
що на Прикарпатті.

Упорядник *Василь САВЧУК*
Нотографія *Ярослава БИБИКА*

Передмова *Ярослава ДОРОШЕНКА*
Редактор *Оксана ВАСИЛЕЧКО*
Коректор *Наталя БІЛОГУБКА*

Музичний редактор *Лідія ГРАБАР*
Композитор *Володимир ДОМШИНСЬКИЙ*
Художник *Остан ГНАТЮК*

Комп'ютерне складання: *Оксани ГОЛДИ,*
Дмитра САВЧУКА, Святослава і Ростислава ГОЛДИ

Василь Михайлович Савчук народився 2 січня 1927 року в селі Дубівці Галицького району Івано-Франківської області. Тут же навчався у восьмирічній школі.

1942 року вступив у молодіжну організацію “Юнацтво ОУН”, з поверненням більшовиків перешоував у підпіллі. Будучи нерозкритим, вів життям легалізувався.

У 1951 році закінчив Станіславське педагогічне училище, а 1959 — педагогічний інститут за спеціальністю “Українська мова і література”. Довгий час вчителював у Дубовецькій середній школі. У 80-х роках організував таємний самоосвітній гурток, до якого ввійшли колишні вихованці (Леся Галюк, Марія Орловська, Степан Галюк). Вони розповсюджували дисидентську літературу.

Василь Савчук збирає народну творчість. Видав збірник веснянок “Перлинки Прикарпаття”, працює над нарисами, записує ліричні пісні й упорядковує їх.

Ярослав Петрович Бибик народився 1959 року в селі Дубівці Галицького району Івано-Франківської області. З 1982 року працює в Івано-Франківській філармонії. Був художнім керівником ансамблю “Верховинці”, а також музичним керівником Луцького ансамблю пісні і танцю. Нині він соліст-інструменталіст (скрипка). Виконав транскрипцію ліричних пісень.

ВІД УПОРЯДНИКА

Ще змалку я захоплювався народними піснями, їхні мелодії для мене стали величавими, святими.

До цього збірничка ввійшли пісні про кохання, родинно-побутові, сирітські і жартівливі. Вони побутовали в нас на Прикарпатті, їх співала молодь на вечорницях. Але основу записів складає репертуар окремих носіїв фольклору, а також гуртового співу сіл Галицького і Тисменицького районів.

У ліричних піснях глибоко і всебічно розкривається внутрішній світ людини та інтимні почуття, думки та настрої. Тут щасливе, самовіддане кохання та нещасливе, сповнене мук та страждань, тут і туга за коханим у розлуці, хвилюючі зустрічі, тривожні прощання, ревності й зрада.

У них із величезною художньою силою оспівується й возвеличується життя, фізична й духовна краса людини, любов до життя, до щастя. Чисте, справжнє кохання залишається в серці на все життя.

Інтимна лірика благородно впливає на молодих, збагачує духовно, навчає свято берегти найдорожчі людські почуття дружби і кохання.

У родинно-побутових піснях окреслені різні грані жіночої долі. Глибоке зворушення викликають музичні твори про нещасливе одруження, життя з нелюбом. Так, у жалібній пісні “Посіяла конопельки” дочка докоряє матері за те, що вона примусила її вийти заміж за нелюба:

Я нікуди не ходила,
Я нікого не любила,
Сама-с мене, моя мамцю,
За нелюба утопила.

І дівчина цілий вік щастя-волі не мала.

Помітне місце у збірничку займають сирітські пісні, у яких герої не зазіхають на багатство, хоч вони і принижені долею, зате зберігають гідність, вірять у краще життя.

Пісня — це душа народу; вона своїм дзвоном передається від покоління до покоління.

Без пісні не може існувати радість, кохання, без пісні люди не можуть бути добрі й щасливі.

Василь САВЧУК

ПЕРЕДМОВА

Наш час виявився несподівано холоднокровним щодо фінансової підтримки з боку держави професійної літературної творчості. Але вона, слава Богу, ще якось жевріє, оскільки її творці стараються зберегти в душі бодай тихе палахкотіння іскри Божої, можливо, покладаючи добрі надії на афористичний вислів, що рукописи не горять. Деякі, наперекір скруті, виходять у світ окремими книжками або частково друкуються в періодичних виданнях.

Такий національний сверб, така самотня культура, як українська народна пісня, сьоміні, за винятком офіційного святкового заходу, переживає затяжний період повільного виснаження, витіснення, безпомічного занепаду.

Здавна в далеких ті, насправді ще й не тікві, сільські вечори, коли під зоряним небом, під вербами та ясеними розлинувалися парубоцькі та дівочі співи, засвідчуючи добру спадкову традицію, невмирущість народного духу, красу душевну.

Глибоко вражений тією цілісністю вдачі, внутрішнього запиття, якими пройнявся Василь Савчук під час підготовки до випуску друком записаних ним українських народних пісень про кохання. Але в нього такі надбання й інших жанрів. Це велика справа. Адже, доки житиме людина на землі, доти вона буде кохати, радіти, переживати, мріяти, вірити...

Упорядник збірника записав ці живучі перлини на теренах свого Тисменицького, частково й Галицького районів. То пісні неабиякої емоційної сили, сповнені природної пристрасті, неповторних народних образів, трепетних душевних почуттів, страждань, сердечної щедрості, вражаючої правди життя. У них багато простору для роїння почувань, думок, для зіставлення різних життєвих обставин.

Це диво, що Василь Савчук як людина поважного віку, котра пройшла через бурхливий вир національно-визвольних змагань, героїчно-трагічних подій (учасник бойових дій ОУН–УПА), була свідком болючих жертв, арештів, каральних вивозів людей у Сибір – від немічних перестарілих до малят – зумів зберегти не тільки живе чуле серце, людяність, силу волі, виважену поведінку педагога (замало не 30 років віддав копіткій учительській праці), а й запал до такої благородної і справді патріотичної роботи, як записування українських народних пісень.

Боже! Скільки прекрасних, захоплюючих висловлювань про ці винятково самотні перлини залишили для поколінь класики української літератури, славетні постаті інших національних культур! На тлі сучасної естради, що сприймається на загал надто неоднозначно, вирає діамантом пронизана щирими сердечними почуттями українська народна пісня про кохання. Вона оживляє, збагачує, осяває наш душевний світ.

Безумовно, Василь Савчук зробив гідний внесок у збереження і поширення невмирущих українських народних пісень, зокрема, про вічно молоде людське почуття – кохання.

Віриться, що незрадлива синівська любов до рідного краю так прислужилася такій невичерпній насназі Василя Савчука до усвідомленої доброчинності на царині народно-пісенної культури.

Люди пошанують цей благородний чин.

Ярослав ДОРОШЕНКО,
голова Національної Співки письменників
в Івано-Франківську

*Йду по землі, пливу по Дністрі,
Та й так собі думаю:
„Нема кращих співаночок,
Як у нашім краї”.*

Мабуть, ще не раз нам відкриє віконце до народної пісні вчитель із села Дубівці п. Василь Савчук. Його невтомна праця віддає нам усе нові і нові скарби народної пісні, він зумів умістити у своєму доробку все те, чим жив, думав, кохав, любив наш галичанин.

З пісень постає велика, щира любов українських людей від найдавніших часів до наших днів. Лірика завжди жила серед них.

Як на мене, я б не класифікував пісні, а дав би просто назву: “Лірика Галицького краю”. На мою думку, ця збірка має місце в кожній оселі нашого галичанина і знайде відгук у серцях людей.

*Володимир ДОМШИНСЬКИЙ,
композитор, член Національної ліги
композиторів України*

“Зайва річ говорити про важність і вартість української народної пісні... Се одно з найцінніших наших національних надбань і один із предметів оправданої нашої гордості”, – писав Іван Франко.

Ці слова пояснюють зміст праці вчителя Василя Савчука, який тривалий час займався записом і систематизацією українських народних пісень, що були поширені в Галицькому та Тисменицькому районах.

Збиранням і записом українських народних пісень здавна займалися композитори, письменники, актори, вчителі. В цій роботі найважливішим є вибір варіанту пісні, точний запис музичного та словесного тексту. В.Савчук не має музичної освіти. Його народні пісні він записує на магнітофонну стрічку.

Розшифровує ці магнітофонні записи музикант Ярослав Бибик. Особливу увагу фольклорист звертає на ліричні пісні, які в наш час є провідною частиною сучасного пісенного репертуару. Зібрані пісні автор збірника подає за такою класифікацією:

1. Щасливе кохання.
2. Зрада коханого.
3. Зрада коханої.
4. Соціально-побутові пісні.
5. Стелтєвські пісні.
6. Жертвливі пісні.

Можливе дещо інше формулювання певних груп пісень (за А. Іванівським):

1. Вірне кохання.
2. Неслава
3. Подвійна зрада.
4. Розвукі.
5. Сирітство.

Це видання ліричних пісень сприятиме збереженню і розповсюдженню галицького фольклору, його опрацюванню, застосуванню в творчості композиторів-професіоналів.

Класик української музики М. Лисенко писав: “Фольклор – це саме життя.” Вивчаючи музичний фольклор, що створювався тут, наша молодь глибше пізнає життя свого народу.

Рекомендую збірник Василя Савчука до видання.

*Лідія ГРАБАР,
музикознавець,
член Національної Співки
композиторів України.*

Ліричні пісні

Рухливо

БАГАТО СОНЦЯ ВСЮДИ

Ба - га - то сон - ця всю - ди і кві - тів у са - ду,
а ген зго - ри зо - зу - ля ку - є у - се: ку - ку.
Ку - ку, ку - ку, ку - ку, ку - ку, ку - ку, ку - ку, ку - ку, ку - ку, а
ген зго - ри зо - зу - ля ку - є у - се: ку - ку.

Багато сонця всюди і квітів у саду,
А ген згори зозуля кує усе: куку.
Куку, куку, куку, куку, куку, куку, куку, ку.
А' ген згори зозуля кує усе: куку.

Дівчата квіти збирали і кожна у вінку,
А ген згори зозуля кує усе: куку.
Куку, куку, куку, куку, куку, куку, куку, ку.
А ген згори зозуля кує усе: куку.

Дівчата вінки сплітали, пускали на ріку,
А ген згори зозуля кує усе: куку.
Куку, куку, куку, куку, куку, куку, куку, ку.
А ген згори зозуля кує усе: куку.

КАРІ ОЧІ, ЧОРНІ БРОВИ

Швиденько

Карі очі, чорні брови, не забуду вас ніколи.

Як у сні все я вас бачу, ви смієтесь, а я плачу.

Очі! Ви чарівноглибокі, ви мої одинокі!

Ох, як я люблю вас. // вас.

Карі очі, чорні брови,
Не забуду вас ніколи.
Як у сні все я вас бачу,
Ви смієтесь, а я плачу.

ПРИСПІВ:

Очі! Ви чарівноглибокі,
Ви мої одиночки.
Ох, як я люблю вас.

} Двічі

Не раз вами любувався,
Не раз вами милувався.
Ви на мене хоть гляділи,
Ви мене не розуміли.

ПРИСПІВ.

Гляньте, очі, ви на мене,
Гляньте нині, в цій хвилині,
Ві безмірно вас кохаю
І без вас я пропадаю.

ПРИСПІВ.

ЛЕТІЛИ ЛЕБЕДІ ПОНАД СТАВ

Енергійно

Ле - ті - ли ле - бе - ді по - над став,
ле - ті - ли ле - бе - ді по - над став,
про - си - ли во - ди - ці - я не дав,
про - си - ли во - ди - ці, я не дав.

Летіли лебеді понад став, (2)

Просили водиці, я не дав. (2)

Та й збили крильцями до леду, (2)

Солодша дівчина від меду. (2)

Попід ту травицю йде вода, (2)

Уставай, дівчино молода! (2)

Над'їдуть козаки, здубонять, (2)

Та й молоду дівчину розбудять. (2)

ОЙ ГАЄМ, ГАЄМ

Рухливо

Ой га - ем, га - ем сте - же - чка би - та,
по - ї - хав ми - лий до во - рож - би - та.

Ой гаєм, гаєм
Стежечка бита,
Поїхав милий
До ворожбита.

} Двічі

Ані стежечки,
Ні доріжечки,
Поїхав милий
До ворожечки.

} Двічі

Ворожка знає,
Правду не скаже,
З ким моя мила
Спатоньки ляже.

} Двічі

Ой ляже, ляже
Сама з собою,
Права рученька
Під головою.

} Двічі

Права рученька,
Біла подушка,
Спить моя мила,
Спить моя душка.

} Двічі

Права рученька,
Біла перина,
Спить моя мила,
Спить чорнобрива.

} Двічі

ОЙ ЗА ЛІСОЧКОМ СОНЕЧКО ВСТАЛО

Стримано

Ой за лі - соч - ком со - неч - ко вста - ло, си - ва зо -
зу ля та й за - ку - ва - ла. Ой за - ку - ва - ла
та й на то - по - лі. Там дів - чи - нонь - ка гу - ля - ла в по - лі.

Ой за лісочком сонечко встало,
Сива зозуля та й закувала
Ой закувала та й на томілі,
Там дівчинонька гуляла в полі. } Двічі

Їзали хлопці в поле орати,
Милий спинився та й став питати:
– Ой дівчинонько, вишневий цвіте,
Кого раненько вийшла зустріти? } Двічі

– Зірвала в полі ромашки білі,
Кого чекала, того зустріла.
Прийди в садочок до мене, хлопче,
Ніхто, крім тебе, стежки не стопче. } Двічі

Ой за лісочком сонечко встало.
Сива зозуля та й закувала.
Ой закувала в зеленім гіллі,
Скоро ми будем в вас на весіллі. } Двічі

ОЙ ПЛИЛИ ГУСОНЬКИ

Рухливо

Ой пли-ли гу - сонь - ки - раз - би-стро-ю рі - ко - ю -
 два. Ой вий-ди, дів-чи - но - шум - трі - а - ра,
 роз - мов - ся зі мно - ю, у - ха - ха.

Ой плили гусоньки – раз –
 Бистрою рікою – два.
 – Ой вийди, дівчино – шум-тріара,
 Розмовся зі мною, уха-ха. } Двічі

Ой не раз я, не два – раз –
 З тобов розмовляла – два.
 Та ніколи тобі – шум-тріара,
 Правди не казала, уха-ха. } Двічі

Аж тоді я тобі –раз –
 Всю правдоньку скажу – два,
 Як мою рученьку – шум-тріара,
 Разом з твоям зв'яжуть, уха-ха. } Двічі

Почали попоньки – раз –
 Рученьки в'язати – два.
 Почала дівчина – шум-тріара,
 Всю правду казати, уха-ха. } Двічі

– Жаль мені, дівчино – раз –
 Жаль ми за тобою – два.
 Не так за тобою – шум-тріара,
 Як за красов твоям, уха-ха. } Двічі

ОЙ ТАМ ЗА ЛІСОЧКОМ

Повільно, вільно

Ой там за лі - соч - ком сні - жо - чок бі -
 лень - кий. Хо - див до дів - чи - ни
 Ко - зак мо - ло - день - кий. день - кий.

Ой там за лісочком
 сніжочок біленький.
 Ходив до дівчини
 Козак молоденький.

} Двічі

Козак молоденький
 Ходив до дівчини.
 А недобрі люди
 Славу розпустили.

} Двічі

А я тої слави
 Ой та й не боюся.
 Я з своїх миленьков
 Не наговорюся.

} Двічі

Ой там за лісочком
 Вже сонечко сходить.
 Козак до дівчини
 Щовечора ходить.

} Двічі

ОЙ ТИ, КОЗАЧЕ, З ЧУЖОГО КРАЮ

Помірно

Ой ти, ко - за - че, з чу - жо - го кра - ю.
чи - ти - не зна - єш, де я меш - ка - ю?

– Ой ти, козаче, з чужого краю,
Чи ти не знаєш, де я мешкаю?

А я мешкаю близько границі,
Приїдь, козаче, на вечорниці.

Моя хатина горішкувата,
До неї стежка беріжкувата.

Моя хатина сніпками шита,
Приїдь, козаче, хоч буду бита.

Хоч буду бита, знаю за кого –
За козаченька, за молодого.

– Ой ти, дівчинко, очками блудиш,
Сама не знаєш, кого ти любиш.

– Ой знаю, знаю, кого кохаю,
Лише не знаю, з ким жити маю.

Чи з тим висоцьким, з тим карооким?
Чи з тим низцьким, чорнобривеньким?

А той висоцький буде мя бити,
А той низцький буде любити.

ОЙ ЧИЯ ТО ХАТА СКРАЮ

Широко

Ой чи - я то ха - та скра - ю, що я ї - ї не зна - ю?
 Чи не то - ї дів - чи - нонь - ки, що я ї - ї ко - ха - ю?

Ой чия то хата скраю,

Що я її не знаю?

Чи не тої дівчиноньки,

Що я її кохав?

} Двічі

Попросив би-м товариша,

Товариш мя відведе.

А товариш краший мене,

Він дівчину відбере.

} Двічі

А я тую хату спалю

Або ї завалю завалю.

А я тую дівчиноньку

На папері змалюю.

} Двічі

Ой якійшов я під віконце,

Став махати рукавом.

А дівчина з товаришем

Розмовляє за столом.

} Двічі

Змалював би-м на папері

Та паперу не маю.

Пішов би я сам до неї.

Та дороги не знаю.

} Двічі

Ой на тобі, товаришу,

Два талари на руку.

Лиш не роби, товаришу,

Межи нами розлуку.

} Двічі

ОСІНЬ НАСТУПАЄ

Помірно

О - сінь на-сту - па - є, лис - тя о - па -
да - є, сте - лить - ся до - ро - га в ти-хий
гай. Ми - лий від'їж - джа - є,
ме - не по-ки - да - є і го - во-рить
сти - ха: - По-че - кай. // кай.

Осінь наступає, листя опадає,
Стелиться дорога в тихий гай.
Милий від'їжджає, мене покидає
І говорить стиха: – Почекай.

} Двічі

Я буду чекати, буду виглядати,
Лебедяну вірність збережу.
Сядемо з тобою разом під вербою,
Я тобі розкажу, як люблю.

} Двічі

Я тебе чекаю, тебе виглядаю,
Ти мене покинув в'осени.
Пташки відлітають, гнізда покидають,
З ними від'їжджаєш разом ти.

} Двічі

Сядемо з тобою разом під вербою,
Я тобі розкажу, як люблю.
З вірністю своєю, з ніжністю моєю
Будем разом жити назавжди.

} Двічі

ПОРІЗАЛА-М ПАЛЬЧИК

Рухливо

По - рі - за - ла - м паль - чик , ой, бо - лить ,
 зе - ле - ний лис - то - чок не - го - їть.
 Зе - ле - ний лис - то - чок не - го - їть , не - го - їть,
 ми - лий по - ці - лує - за - го - їть.

Порізала-м пальчик, ой, болять,
 Зелений листочок не гоїть.
 Зелений листочок не гоїть, не гоїть,
 Милій поцілує – загоїть.

} Двічі

Прийшов до мя милий в суботу,
 Як я мала пильну роботу.
 Як я мала хату білити, білити,
 А він пішов другу любити.

} Двічі

Прийшов до мя милий в неділю,
 Як я мала добру надію.
 Як я мала плаття прасувать, прасувать,
 А він пішов другу цілувать.

} Двічі

Ой що то за хлопець, як зветься,
 Що до мене часто сміється?
 Я б його любила душею, душею,
 Коли б він назвав мя своєю.

} Двічі

Ой що то за хлопець, як ружа?
 Я б його хотіла за мужа.
 Я б йому робити не дала, не дала,
 Лиш би-м го для краси тримала.

} Двічі

ЧИ ПАМ'ЯТАЄШ, ЛЮБА ДІВЧИНО

Вільно

Чи па-м'я - та- еш, лю-ба дів - чи - но, як я до те - бе
 при - хо - див. Хо-див до те - бе я що-ве -
 чо - ра, ро-же-ві кві - ти я при-но - сив.

Чи пам'ятаєш, люба дівчино,
 Як я до тебе приходив.
 Ходив до тебе я шовечора,
 Рожеві квіти я приносив.

} Двічі

Прийшов до неї одного разу,
 Як мати з хати десь пішла.
 Тоді я сміло її питаю:
 – Скажи, дівчино, чи ти моя?

} Двічі

– Ой, як я маю, милий козаче,
 Тобі всю правду сказати?
 До мене ходиш, зі мнов говориш,
 А в серці іншу можеш мати.

} Двічі

– Ой ні, дівчино, ні, кохана,
 Дай же серцю тв. сунокій.
 Видить Бог з неба, що тя кохаю,
 Навіки вічні буду я твій.

} Двічі

ВЕЧІР ЗВЕЧОРІЄ

Бадоро, в селі

Як ве-чір зве-чо-рі-є, до дів-чи-ни спі-шу. Во-на в са-ду си-дить, на сте-жеч-

ку гля-дить і дум-ку ду-ма-є, чи я при-йду. Во-на в са-// -ду.

Як вечір звечоріє,
 До дівчини спішу.
 Вона в саду сидить,
 На стежечку глядить } Двічі
 І думку думає, чи я прийду.

Прийшов я до дівчини,
 – Добри вечір, – сказав.
 Подав праву рученьку,
 Потім обняв її, } Двічі
 А як обняв її, поцілував.

Дівчина сині очі
 Примружила собі.
 Вона встидається
 І не признається, } Двічі
 Що любить мене, як я її.

І був би я дівчину
 Ще більше цілував,
 Та як ми мріяли,
 Кури запіяли } Двічі
 І на прощання я ї сказав:

– Як вечір звечоріє
 В вишневому саду,
 Ти знов в саду сиди,
 На стежечку гляди, } Двічі
 А я до тебе знов, серце, прийду.

В САДОЧКУ ХОДИЛА, ЦВІТОЧКИ ЗБИРАЛА

У темпі вальсу

В са - до-чку хо - ди - ла, цві то - чки зби - ра - ла, ой зві - дки, ко -
 за - че, прий - деш? Ой звід - ки я ма - ю те -
 бе ви - гля - да - ти? А сер - це у
 гру - дях ся б'є. Ой // б'є.

В садочку ходила, цвіточки збирала,
 Ой звідки, козаче, прийдеш?
 Ой звідки я маю тебе виглядати?
 А серце у грудях ся б'є.

} Двічі

Не бийся, серденько, з-під білої груді,
 Козак не покине тебе.
 Тоді тя покине, як ляже в могилу,
 Як ляже в могилу навсе.

} Двічі

У милого в хаті весілля справляють.
 Милого до шлюбу ведуть.
 Молоду дівчину кладуть в доморану,
 Що вмерла в весільнім жалю.

} Двічі

Прийшов він на цвинтар та й вкляк на могилу,
 Тяженько до болю здихнув.
 Любив я дівчину, любив та й покинув,
 Любив та й покинув навсе.

} Двічі

ДЕ Ж ТИ, РУЖО, РОСЛА, ЩО-С НЕ ВИРОСЛА

Співуче

- Де ж ти, ружо, росла, що-с не ви - рос-ла? - Де ж ти
ру - жо, рос - ла, що-с не ви - рос - ла?

- Де ж ти, ружо, росла, що-с не виросла? (2)
- Я весною зійшла, літом виросла. (2)
Що вишневому саду постелилася, (2)
До дівчини у віконце напилася. (2)
А дівчина зі сну пробудилася, (2)
На червону ружу попилася. (2)
Пригадала собі, з чим любилася, (2)
З молодим козаком розлучилася. (2)
Щось шумить, щось гуде, щось розходиться, (2)
Ой підю я до дівчини запитатися, (2)
Чи позволить серцю своєму розкохатися. (2)
- Най шумить, най гуде, най розходиться, (2)
Не позволю серцю своєму розкохатися. (2)

ЗІРКИ ЗА ЗІРКАМИ

Співуче

Зір - ки за зір - ка - ми на си - ньо - му не - бі, а
 мі - сяць так яс - но сві - тив. - Ти рва - лась, го -
 луб - ко, від ме - не до ха - ти, а я
 все те - бе не пус - кав. - Ти // кав.

Зірки за зірками на синьому небі,
 А місяць так ясно світив.
 – Ти рвалась, голубко, від мене до хати,
 А я все тебе не пускав. } Двічі

– А ти присягався, божився і клявся,
 Що вік не покинеш мене.
 Так будь ти проклятий, шукай собі другу,
 Я піду та й втоплю себе. } Двічі

Піду утоплюся до твоєї криниці,
 З якої ти воду береш.
 Як прийдеш зраненька води набирати,
 Ті струпи мого тіла знайдеш. } Двічі

Пішов до криниці води набирати,
 А зверху плавала коса.
 Стиснулося серце, він свочив до неї –
 І так закінчилось життя. } Двічі

КОЛИШЕТЬСЯ ТРОЯНДА

Повільно

Ко - лі - шеть - ся тро - ян - да, а - ка - ці -
 я зіт - ха. Не - ві - що те ко - ха -
 ння, що тре - ба за - бу - ття. На // ття.

Колішеться троянда,
 яка ціла зітха.

Навіщо те кохання,
 Що треба забуття.

} Двічі

І шепнув теж барвінок:

– І я його стрічав,
 Зажурений ходив він
 І лист мій потоптав.

} Двічі

Мені казала рожа,
 Що бачила його:
 – Сьогодні вранці рвав він
 Цвіти з куща мого.

} Двічі

Іди додому, доню,
 О люба доню, йди,
 На свого миленького
 Ти більше вже не жди.

} Двічі

Іди додому, доню,
 Він спить уже давно.
 Закриті в нього двері,
 Зачинено вікно.

} Двічі

МИНУЛОСЯ КОХАННЯ

Тужливо

Ми - ну - ло - ся ко - ха - ння, ми - ну - ла - ся вес -
 на, а в мо - їм сер - ці хо - лод, ос - та - лась
 лиш зи - ма. Ой зна - ю, зна - ю, зна - ю, що
 вер - неть - ся вес - на, а в мо - їм сер - ці
 хо - лод, ос - та - лась лиш зи - ма.

Минулося кохання,
 Минулася весна,
 А в моїм серці холод,
 Осталась лиш зима.

Ой знаю, знаю, знаю,
 Що вернеться весна,
 А в моїм серці холод,
 Осталась лиш зима.

Минулося кохання,
 Минулося давно,
 Хоч коротко тривало,
 А гарнее було.

Ой знаю, знаю, знаю,
 Що вернеться весна,
 А в моїм серці холод,
 Осталась лиш зима.

Ой знаю я це, знаю,
 Що цвіти зацвітуть.
 Лісами та лугами
 Пісеньки загудуть.

Ой знаю, знаю, знаю,
 Що вернеться весна,
 А в моїм серці холод,
 Осталась лиш зима.

НАД МОРЕМ ХАТА СТОЯЛА

Трохи повільно

Над мо-рем ха-та сто-я-ла, а в ній дів-
 чи-на пла-ка-ла. - Лю-би-ла-м хло-пця вір-нень-
 ко, бо-лить мя за ним сер-день-ко.

<p>Над морем хата стояла, А в ній дівчина плакала: - Любила-м хлопця вірненько, Болить мя за ним серденько.</p>	} Двічі	<p>- Іншої я не маю, Тебе з розуму не зводжу. Для тебе серця не маю, Тому так пізно приходжу.</p>	} Двічі
<p>Зів'яла в горді ружа, Зів'яла звечора й зрання. Зів'яло моє серденько, Що не знало кохання.</p>	} Двічі	<p>- Для мене серця не маєш Тій не мушиш мати. Знайду собі другого, Буде мя вірно кохати.</p>	} Двічі
<p>Піду я під віконце, Погляну, котра година. П'ять мінут вже по дев'ятій, А мого милого нема.</p>	} Двічі	<p>Минулась вулиця, що-м ходив, Минулась дівчина, що-м любив, Минулись кучері, що-м чесав, Минулись устонька, що-м цілував.</p>	} Двічі
<p>- Ой милий, мій миленький Чого так пізно приходиш? Чи, може, іншу вже маєш, Мене з розуму зводиш?</p>	} Двічі	<p>Вернеться вулиця, що-м ходив, Вернеться дівчина, що-м любив, Вернуться кучері, що-м чесав, Вернуться устонька, що-м цілував.</p>	} Двічі

НЕ ХИЛИСЯ ТИ, КАЛИНО

Помірно

Не хи-ли-ся ти, ка - ли - но, не - хи - ли-ся до-до - лу.
 Не гні-вай-ся, бі-ля - ви - но, що я те-бе по-ки - ну.

Не хилися ти, калино,

Не хилися додолу.

Не гнівайся, білявино,

Що я тебе покинув. } Двічі

– Вечеряй си, моя мила,

Вечеряй си ти сама.

Повечеряв я в чорнявої,

В чорнявої звечора. } Двічі

Я біляву покидаю,

За чорнявою піду.

За тобою, білявино,

Не раз, не два заплачу. } Двічі

Ой чого-с так помарніла

І стала така сумна.

Пригорнися ти до мене,

Білявино, ти, моя. } Двічі

Ой поїхав мій миленький

За високу гору.

А за ним же білявина

Несе йому вечерю. } Двічі

– Ой того я помарніла

І стала така сумна.

Задивилась я на тебе

на твій чудовий стан. } Двічі

Ой буду я тепер знати

І буду ся берегти.

Буду того я кохати,

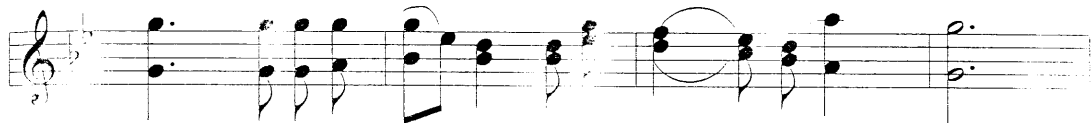
Що не вміє відити. } Двічі

ОЙ ВИШЕНЬКО, ЧЕРЕШЕНЬКО

Вільно

-Ой -ви-шень - ко, че - ре - шень-ко, чом я -гід не ро - диш? Мо-ло-

да - я дів-чи - нонь - ко, чом гу - лять не хо - диш?

Мо-ло да - я дів-чи-нонь-ко, чом гу-лять не хо - диш?

- Ой вишенько, черешенько,
Чом ягід не родиш?
Молодая дівчинонько,
Чом гулять не ходиш?

Ой візьму я відеречко
Та й піду по воду.
Як не стріну миленького,
То піду під воду.

- Ой, як вишні ягід родить -
Корінь усихає.
Ой, як мені гулять ходить -
Милий покидає.

Біжить батько, біжить ненька
Та й кричать: - Рятуйте!
А дівчина відповіла:
- За мнов не жалуйте.

Тоді було жалувати,
Як була маленька,
Тепер мене пожаліє
Сирая землянка.

ОЙ НА ГОРІ ТРАВА ЗЕЛЕНЕНЬКА

Помірно

Ой на го - рі тра - ва зе - ле - нень - ка, там сто -
я - ла дів - чи - на сум - нень - ка.

Ой на горі трава зелененька,
Там стояла дівчина сумненька.

Ой з'їв козак крильце та реберце
Та й стиснуло козака за серце.

Сумна ходить, ні з ким не говорить:
Її милий до другої ходить.

Вийшов козак, коло коня в'ється,
А дівчина у вікні сміється.

Казали му дві річки гатити,
Казали му до двох не ходити.

– Ой не смійся, дівчино, не смійся,
Бо я в тебе тих чарів наївся.

Він до річки – вона загачена,
Він до любки – вона заручена.

– Ой не в мене, козаче, не в мене,
А в другої на солодкім меду.

Він до любки та й до її хати,
Вона йому – крісельце сідати.

В мене чари, чари не такі –
Брови чорні, личка рум'янії.

Не встиг козак на крісельце сісти,
Вона йому – на тарілці їсти.

Ой на горі трава зелененька,
Там стояла дівчина сумненька.

ОЙ ТИ, ДУБЕ, ДУБЕ

Помірно

Ой ти, ду-бе, ду - бе, ти, зе-ле-ний ду - бе, чом на
го - бі, ду - бе, два го - лу - би гу - де?

Ой ти, дубе, дубе,
Ти, зелений дубе,
Чом на тобі, дубе,
Два голуби гуде? }

Двічі

Ішов козак долом –
Дівча – долиною,
Зацвів козак терном –
Дівча – калиною. }

Двічі

Два голуби гуде,
Голубка літає,
Любив козак дівча,
Тепер покидає. }

Двічі

Козакова мати
Ішла терен рвати,
А дівчини мати –
Калину ламати. }

Двічі

Любив козак дівча,
Як місяць зірнішо,
Тепер покидає
Свою красавицю. }

Двічі

Ой то не терночок –
То є мій синочок,
Ой то не калина –
То моя дитина. }

Двічі

– Покидай, покидай,
Я плакати не буду,
Я ще молоденька
Пару мати буду. }

Двічі

Дівчино, дівчино,
Що ти наробила?
На твоїй могилі
Зацвіла калина. }

Двічі

ОЙ У ЛІСІ ПІД БІЛОВ БЕРЕЗОВ

Тужливо

Ой у лі - сі під бі - лов бе - ре-зов, ой там мі - сяць ви-со - ко сві - тив. А під не - ю си - ді- ла Ма - ру - ся, і - і

ми - лий роз-лу - ку го - во - рив: А під // рив:

Ой у лісі під білов березов,
 Ой там місяць високо світив.
 А під нею сиділа Маруся,
 Її милий розлуку говорив:

} Двічі

– Ти, Марусю, хороша дівчина,
 Ти, Марусю, хороша зроду.
 Пошукай собі хлопця другого,
 Бо я маю дівчину другу.

} Двічі

– Ой нащо ж ти до мене приходив,
 Нащо подарунки приносив.
 Розтривожив ти моє серденько,
 Тепер другу полюбив.

} Двічі

І побігла Маруся на річку,
 Проклинала недолю своєю.
 А над річкою стала заридала –
 Аж та річка проснулася зі сну.

} Двічі

Ой ти, річко, бистра вода,
 Ой ти, річко, бистра вода!
 Занеси моє тіло далеко,
 Щоб не бачила мати моя!

} Двічі

ОЙ ТАМ НА ГОРІ, ТАМ ВІТЕР ВІЄ

Швидко

Ой там на го - рі, там ві-тер ві - є, а на до - ли - ні
 є ти - ши - на. Дів-чи-ни сер-це жа-ром на - па - є,
 во-на не-вин - на, мов пта-ши - на. Дів-чи-ни// на.

Ой там на горі, там вітер віє,
 А на долині є тишина.
 Дівчини серце жаром палає,
 Вона невинна, мов пташинна. } Двічі

– Ой ти, дівчино, чого сумуєш?
 Чом невесела, як та весна.
 Молоді літа скоро минають,
 А ти осталась, мов сирота. } Двічі

– Сумна я була, сумна буду,
 Любила-м хлопця – не забуду.
 Любила-м хлопця – він мя покинув,
 Він мя покинув, не верне вже. } Двічі

Вернись, козаче, соколе мій,
 Най ся подивлю на образ твій.
 Дай, поцілую в уста рожеві,
 Най тя пригорну, соколе мій! } Двічі

Тебе любила, буду любити,
 Ох, тяжко, тяжко тебе забуть.
 Сняться щоночі карії очі.
 Де ти є, де ти є, гей, озовись! } Двічі

ПЛАЧЕ ЗАХМАРЕНЕ НЕБО

У темпі

Пла-че зах-ма-ре-не не-бо, хма-ри пли-вуть у жур-бі. –Нам зу-стрі-
 ча - тись не - тре - ба, – ти - хо ти мо-вив ме - ні.
 Сло-вом ме-не не-по - ра-ниш, вір-ність то - бі збе-ре - жу.
 Хоч ти ме-не по-ки-да - єш, знай, що те - бе я люб - лю.

Плаче захмарене небо,
 Хмари пливуть у журбі.
 – Нам зустрічатись не треба, –
 Тихо ти мовив мені.

ПРИСПІВ:

Словом мене не пораниш,
 Вірність тобі збережу.
 Хоч ти мене покидаєш,
 Знай, що тебе я люблю.

Падають сльози, як роси,
 Зрада пече без вогню,
 Тільки душа не попросить
 В тебе ні каплі жалю.

ПРИСПІВ.

Хоч на полях громовиця,
 Я не втомлюся в журбі.
 Вічно мені будуть снитися
 Очі твої чарівні.

ПРИСПІВ.

Більше побачень не буде,
 Рівні лежать нам путі.
 Серце моє не полюбить
 Більше нікого в житті.

ПРИСПІВ.

Справжнє то щастя кохати,
 Рівного доля дає.
 Як ти посмів розтоптати
 Перше кохання моє.

ПРИСПІВ.

ПОЛОВИНА САДІВ ЦВІТЕ

Повільно

По - ло - ви - на са - дів цві - те, по - ло - ви -
 на в'я - не. - Ко - лись хо - див що - ве - чо -
 ра, те - пер не спо - м'я - не. - Ко - // не.

Половина садів цвіте,
 Половина в'яне.
 - Колись ходив шовечора,
 Тепер не спом'яне.

} Двічі

Виорав я чужі лани,
 Виорав я ярма,
 Заплати ми, дівчинонько,
 Що тя любив дарма.

} Двічі

Колись ходив шовечора,
 Що то за причина?
 Чи тя ненька заказала,
 Чи інша дівчина?

} Двічі

- А я тобі заплатила,
 Ще й переплатила.
 Цілував-іс, обіймав-іс,
 Я не боронила.

} Двічі

- А ми ненька не закаже,
 Другої не маю.
 Скажу тобі ширу правду,
 Що тя не кохаю.

} Двічі

Цілував-іс, обіймав-іс,
 Білеє личенько.
 То до сонця, то до зорі,
 То до місяченька.

} Двічі

СПИТЬ СТАВОК

Помірно

Спить ста - вок, не ко - ли-шуть-ся ві - ти, ві - те -
рець в вер-бо - ло - зах за - снув. Десь за - гра-ла спі -
ву-ча гі - та-ра, там дів - чи на стрі-ча-є вес - ну.

Спить ставок, не колишуться віти,
Вітерець в верболозах заснув.
Десь заграла співуча гітара,
Там дівчина стрічає весну. } Двічі

– Ти поїдеш далеко, далеко,
Так далеко від мого села.
І не скаже той місяць з-за хмари,
Що у тебе кохана була. } Двічі

Ти поїдеш, мене залишивши,
Залишивши мене тут одну,
І ніколи мене не згадаєш,
А з другою зустрінеш весну. } Двічі

– Ой не плач, не журися, дівчино,
Ой не плач, не журись, не ридай,
Через рік, як цвістиме калина,
В тихий вечір мене зустрічай. } Двічі

Рік пройшов у важкому роцанні,
І прийшла довгождана пора,
А дівчина прийшла під калину,
А милого її там нема. } Двічі

Ой нема, ой нема та й не буде,
Бо така вже дівоча судьба.
Будеш знати, як хлопців вихати,
І як вірити в їхні слова. } Двічі

ТАМ НА ГОРІ БЕРІЗОНЬКА

Помірно

Там на го-рі бе-рі-зонь-ка схи-ля-є-ть-ся гі-ля-ми.
 Під бе-ре-зов Ма-ру-сень-ка вми-ва-є-ть-ся сльо-за-ми.

Там на горі берізонька

Схилиється гіллями.

Під березов Марусенька

Вмивається сльозами.

} Двічі

– Чого плачеш, Марусенько?

Чого плачеш, сльози ллеш?

Чи краса ти з личка спала,

Щастя-долі не маєш?

} Двічі

– Краса мені та й не спала,

Щастя-долі не маю.

Покинув мя мій миленький,

Я з кохання вмираю.

} Двічі

Вмерла, вмерла Марусенька,

Поховали на горі.

Висипали могилоньку,

Закопали хрест на ній.

} Двічі

Ой вийду я на ту гору,

Де Марусенька лежить.

– Устань, устань, Марусенько,

Буду ся з тобов женить.

} Двічі

– Не женився, козаченьку,

Як я була ще жива.

А тепер ся не ожениш,

Бо-м з кохання померла.

} Двічі

СКАЖИ, КУДИ ДІЛАСЬ НАША ЛЮБОВ

Схвильовано

Ска - жи, ку - ди ді - лась на - ша лю - бов? Ска - жи, чо -

му не вер - неть - ся знов? Ти ві - дій - шов, і ми ос - та - лись чу -

жі, тіль - ки ча - сом ти при - сниш - ся ме - ні.

Скажи, куди ділась наша любов?
Скажи, чому не вернеться знов?
Ти відійшов, і ми остались чужі,
Тільки часом ти приснився мені.

Скажи, нащо ти серце моє вкрав?
Скажи, чому ти свого не віддав?
За те, що я була вірна тобі,
Тепер прийшлося оставатись самій.

Прийде ще час, коли затужиш ти за мною,
Прийде ще час, коли згадаєш наші дні.
Саме тоді любов ти зрозумієш,
І за ту любов вдячний будеш ти мені.

ТИ ПРИХОДИШ ДО МЕНЕ ЩОНОЧІ

З ніжністю

Ти при - хо - диш до ме - не що - но - чі, в ту хви - ли - ну, як

міц - но я сплю. За - гля - да - єш в за - пла - ка - ні о - чі

і ше - по - чеш: - Не плач, я люб - лю.

Ти приходиш до мене щоночі,
В ту хвилину, як міцно я сплю.
Заглядаєш в заплакані очі,
І шепочеш: - Не плач, я люблю.

Прокидаюсь - заплакані очі,
Навкруги порожнеча і тьма.
І в п'їтмі непроглядної ночі -
Всюди тиша і пустка німа.

І слова ті я чую душею,
І спокій ллється в душу мою.
Твої очі горять наді мною
В невимовній, жагучій тузі.

Ти сумуєш, що весна проминула,
Не сумуй, що квіток вже нема.
Не сумуй, що любов проминула,
Що так мало була я твоя.

Ти жагуче мене обнімаєш,
В тих обіймах я млію ціла.
Поцілунком ти душу виймасш,
Ти відходиш - лишаюсь сама.

Ти пішов десь уже до другої
І шепочеш ті самі слова.
А про мене забути ти хочеш,
В мене щастя не було й нема,

ТЯЖКО МЕНІ НА СЕРДЕНЬКУ

З журбою

Тяж-ко ме - ні на сер - день - ку, пі - ду я в сад по - гу -

лять, пі - ду я в сад по - гу - лять.

Тяжко мені на серденьку,

Піду я в сад погулять. (2)

Стану під білу березу,

Буду на милого ждять. (2)

Прийшов миленький в садочок –

Милої в саду нема. (2)

Жаль йому стало дівчини,

Що через нього вмерла. (2)

Ждала я милого, ждала,

А він чогось не прийшов. (2)

Має він намір на другу,

Про мене вірну забув. (2)

Де ж тії сади вишневі,

Що соловей щебетав? (2)

Де ж тії карії очі,

Що я їх вірно кохав? (2)

Згадай, миленький, той вечір,

Як місяць ясно світив. (2)

Прийди, ще раз подивися,

Кого ти вірно любив. (2)

Сади вишневі пов'яли,

Що соловей щебетав. (2)

Карії очі в могилі,

Що я їх вірно кохав. (2)

У ГАЮ, ГАЮ ТІМ ЗЕЛЕНИМ

Помірно

У га - ю, га - ю тім зе - ле - нім, де я з то -
 бо - ю сто - я - ла. Ти ці - лу - вав мо - є ли -
 чень - ко і го - во - рив: - Мо - я ми - ла.

У гаю, гаю тим зеленим,
 Де я з тобою стояла.
 Ти цілував моє личенько
 І говорив: – Моя мила. } Двічі

Я тії слова послухала,
 Бо я ще була молода,
 Я рідний край свій залишила
 І за тобою в світ пішла. } Двічі

Привів ти мене на чужину,
 Де я ще зроду не була,
 Ти полубив іншу дівчину,
 А я зосталася сама. } Двічі

Довкола мене чужі люди,
 До кого я пригорнуся?
 Піду, піду в садок вишневий,
 З соловейком розмовлюся. } Двічі

Піду, піду на синє море,
 Там, де я маю потопать,
 Прощай, прощай, косо дівоча,
 Більше не буду тя чесать! } Двічі

Шуміли сосни і діброви,
 Шуміла в лузі калина,
 Прощай, прощай, зрадливий друже,
 Мені вже вічна могила! } Двічі

УРВІТЬ МЕНІ ЧОТИРИ РУЖІ

Повільно, сумно

У - чо - ра бу - ла не - ді - ля, мій
ми - лий до ме - не не прий - шов, спі - вай - те, дів - ча - та, сум -
нень - ко, він пев - но до ін - шо - ї пі - шов. Спі - // - шов.

Учора була неділя,
Мій милий до мене не прийшов,
Співайте, дівчата, сумненько,
Він певно до іншої пішов.

Урвіть мені чотири ружі,
Що милий для мене садив,
Нехай я ще раз пригадаю,
Що милий мені говорив.

Рожевая ружа – це заздрість,
Червоная ружа – любов,
А жовтая ружа – розлука,
А біла – облита сльозов.

Не плетіть ми вінка з барвінку,
До шлюбу я в нім не піду.
Сплетіть мені з жовтого цвіту,
Я з милим в розлуці живу.

ЧЕРВОНА РУЖЕЧКА ЗІВ'ЯЛА

Тужливо

Чер-во-на ру-жеч-ка зі-в'я-ла, Та бу-де зно-ву
 про-цві-тять. На-ша лю-бов ще не про-па-ла,
 Во-на по-вер-неть-ся на-зад.

Червона ружечка зів'яла,
 Та буде знову процвітає.
 Наша любов ще не пропала,
 Вона повернеться назад.

} Двічі

Зірвані маки серед поля,
 Помалу впали на перон.
 Чи ти відчув, що доля моя
 З тобою сіла у вагон?

} Двічі

Де ж ти, далекий мій лелеко?
 Чому не кличеш, не зовеш?
 Чому мовчиш, як пташка в степу,
 Мене в свій вирій не зовеш?

} Двічі

Прощайте, очка голубії,
 Між нами ліг далекий путь.
 Уста зів'яли малинові
 І більше вже не зацвітуть.

} Двічі

Ой відкривайте, мамцю, двері,
 Нехай повіє вітерець.
 На біле личко та й на брови,
 Моїй любові вже кінець.

} Двічі

Взята у руки шаль червону,
 І вітер нею розвіва.
 Милий сідає до вагона,
 Провідник двері закрива.

} Двічі

Провідник двері закриває,
 Говорить він такі слова:
 - Ой де ти їдеш, де відїжджасш,
 Вона зів'яне, мов трава.

} Двічі

ШУМИТЬ ГАЙ ЗЕЛЕНИЙ

Помірно

Шу - мить гай зе - ле - ний, шу - мить він гі - лля - ми, зе - ле - на діб - ро - ва шу - мить.

- По - радь ме - не, ми - лий, що ма - ю ро - би - ти то - ді.

ко - ли сер - це бо - лить. - По - // лить.

Шумить гай зелений, шумить він гіллями,

Зелена діброва шумить.

- Порадь мене, милий, що маю робити

Тоді, коли серце болить.

} Двічі

До мене ти ходиш і з мене смієшся,

А я полюбила тебе.

Та будь же проклятий, шукай собі другу,

А я утопила б себе.

} Двічі

Піду утоплюся, не будеш ти знати,

На зустрічі більш не прийду.

Ти прийдеш до ставу коня напувати -

Я плавати мертва буду.

} Двічі

Тоді ти згадаєш про наше кохання,

Про наші літа молоді.

Тоді ти згадаєш про зустрічі наші,

Чи будеш жаліти, чи ні?

} Двічі

ЯК Я БУВ ЩЕ МАЛЕНЬКИЙ

Помірно

Як я був ще ма - лень - кий, не знав я, що то лю -
 бов. Не знав я, що то ко - ха - тись з дів -
 чи - нов мо - ло - дов. Не // дов.

Як я був ще маленький,

Не знав я, що то любов.

Не знав я, що то кохатись

З дівчинов молодов.

} Двічі

Четверта мя любила,

А п'ята кохала.

А шоста за мнов тужила

І гірко плакала.

} Двічі

Почав я підростати,

Став з мене молодець.

Почав я пари шукати,

Як сивий голубець.

} Двічі

До сьомої - звечора,

До восьмої - впівніч.

Дев'яту поцілував я,

Десятій: -" Добраніч".

} Двічі

До першої ходив я,

А другу я любив.

А третю чорнобривую

До серденька тулив.

} Двічі

З одинадцятв голубков

На прохід піду.

Дванадцяту миленьку

До шлюбу поведу.

} Двічі

Ой Боже, ти, мій Боже,

Що я вже наробив,

Чому я першій дівчині

Присягу не зложив?

} Двічі

ВЕСІЛЛЯ СЕБЕ БУЙНО ПОЧУВАЄ

Помірно

Ве - сіл - ля се - бе буй - но по - чу - ва - є,
у - сі спі - ва - ють піс - ню, лиш не я. Бо
сльо - зи ме - ні о - ці за - ли - ва - ють, що
ти йо - го дру - жи - на - не мо - я. Бо // я.

Весілля себе буйно почувас,
Усі співають пісню, лиш не я.
Бо сльози мені очі заливають,
Що ти його дружина – не моя.

} Двічі

Я згадую чудові світанки,
Я згадую чудові вечори,
Як ми зустрічали тільки двос;
Вже більше не повернуться вони.

} Двічі

Ти пишеш мені листа, моя мила,
Запрошусь мене на весілля.
Як жаль, що ти другому вже дружина,
Як жаль, що ти його, а не моя.

} Двічі

А моє серце все ще палко б'ється,
У ньому ще горить твоя любов.
Ота, що більше до мене не вернеться,
Бо ми вже розлучилися з тобов.

} Двічі

Я мріяв про хатину у гайочку,
Купив тобі я перстень золотий.
Тепер я буду думати лиш про тебе,
І завжди, завжди буду я сумний.

} Двічі

Тепер мені на світі важко жити,
Бо я згубив свою пашку любов.
На очі мені знов знаходять сльози,
І серце заливається журбов.

} Двічі

Прощайте ви, кохані карі очі,
Прощай і ти, моя любов!
А я піду шукати своє щастя,
Та хоч його б я не знайшов.

} Двічі

ІДУ Я В СОЛДАТИ

Стримано

І - ду я в сол - да - ти і так со - бі га - да - ю, щоб гай зе - ле - нень - кий за - шу -

мів. Ли - шив я Ма - ру - сьо, як квіт - ку лі - лі - ї, хто зна - є, чи

бу - ду ся же - нив. Ли - // - нив.

Іду я в солдати і так собі гадаю,
Щоб гай зелененький зашумів.
Лишив я Марусю, як квітку лілії,
Хто знає, чи буду ся женив.

Іду я в вагоні і думку думаю,
Як весело гай той шумів.
Привезли в казарму і дали ми кріса,
Сказали: – Козаче, воюй!

Воюю я рочок, воюю я другий,
І рочок за рочком іде.
Рознеслася вісточка по цілій команді,
Що завтра додому ми йдем.

Приходжу додому, вітаю батенька,
Вітаю стареньку матусю.
Ой Боже, мій Боже, піду привітати
Свою найдорожчу Марусю.

Прийшов я до неї під її віконце,
Маруся в віночку сидить.
– Марусю! Марусю, чи ти зрозуміла
Ті слова, що я говорив?

І витяг ніж гострий, і вдарив їй в груди,
А потім ударив себе.
І так же, і так же через те кохання
Скінчили обоє життя.

В САДУ ХОДИЛА, КВІТИ ЗБИРАЛА

Рухливо

В са - ду хо - ди - ла, кві - ти зби - ра - ла, в са - ду хо -
 ди - ла, кві - ти зби - ра - ла, ко - го лю -
 би ла - при - ча - ру - ва - ла. В са - ду хо - // ва - ла.

В саду ходила, квіти збирала, (2) } Двічі
 Кого любила – причарувала.

Причарувала серце і душу, (2) } Двічі
 Тепер з тобою ходити мушу.

Ходити буду, любити буду, (2) } Двічі
 Скажу по правді: – Сватать не буду.

– Ой ти, дівчино, гарна та пишна, (2) } Двічі
 Чому до мене в садок не вийшла?

– Я виходила, тебе не було, (2) } Двічі
 Я постояла та й ся вернула.

Більше не вийду, з тобов не стану, (2) } Двічі
 Вишлю сестричку такую саму.

– А я з сестрою всю ніч простою, (2) } Двічі
 Не та розмова, що із тобою.

Не та розмова, не тії слова, (2) } Двічі
 Ні біле личко, ні чорні брови.

В саду гуляла, квіти збирала, (2) } Двічі
 Кого любила – причарувала.

ЗГАДАЙ ЖЕ, ДІВЧИНО, ТОЙ ВЕЧІР ЧАРІВНИЙ

Ніжно, з почуттям

Зга - дай же, дів - чи-но, той ве-чір ча -рів-ний, як ми ся лю-би-ли ко -
 лись. Ти піс - ню спі - ва -ла під зву - ки гі
 та -ри, а я все на те-бе ди - вивсь. Ти // -вивсь.

Згадай же, дівчино, той вечір чарівний,
 Як ми ся любили колись.
 Ти пісню співала під звуки гітари,
 А я все на тебе дививсь.

} Двічі

Ти пісню скінчила, гітару поклала,
 На груди схилилась мені.
 Я пригорнув тебе до свого серденька,
 Бо були ми вірні собі.

} Двічі

Як ми ся любили, нам зорі світили,
 І місяць на нас споглядав.
 І трави схилились, тихенько шептали,
 А я все тебе цілував.

} Двічі

І був я неначе в кайдани закутий,
 Такий я був вірний тобі.
 Бо ти моє серце в той вечір чарівний
 Навіки забрала собі.

} Двічі

Піду і помру біля тої калини,
 Що в тебе в садочку цвіте.
 Умру я, умру я за тебе, дівчино,
 Ти гріх будеш мати за це.

} Двічі

Піду та й втоплюся у тії криниці,
 З якої ти воду береш.
 А завтра ти прийдеш набрати водиці
 І там моє тіло знайдеш.

} Двічі

КОНІ МОЇ, КОНІ

Тужливо

Ко - ні мо - ї, ко - ні, де ж я вас на - по - ю?

Лі - та мо - ло - ді - ї, ко - ли я вас до - го - ню?

Коні мої, коні,
Де ж я вас напою?
Літа молодії,
Коли я вас догоню?

– Чи бачиш, дівчино,
Камінь над водою?
Як його вода забере,
То оженюсь з тобою.

– Чи бачиш, дівчино,
Отую тополю?
Як листя розпустить,
То оженюсь з тобою.

Дівчина ходила,
Камінь доглядала.
Надійшла бистрая вода
Та й той камінь забрала.

Дівчина ходила,
Тополю доглядала.
Аж тая тополина
Листячко розпустила.

– Чи бачиш, козаче,
Скільки зір на небі?
Як ти їх перелічиш,
То я вийду за тебе.

Лічив козак зорі
Та й не долічився,
– Ох, Боже ж мій, Боже,
Чом я не оженився?

НІ ТУЧКИ, НІ ХМАРКИ

Бадьоро

Ні туч-ки, ні хмар-ки, дріб-ний дош і - де , гей, ко-зак до дів-чи-ни що -
 ве - чо -ра йде, ко-зак до дів-чи-ни що - ве чо-ра йде.

Ні тучки, ні хмарки,
 Дрібний дош іде, гей,
 Козак до дівчини
 Щовечора йде. } Двічі

Козак до дівчини
 Щовечора йде, гей,
 – Добрий вечір, – каже,
 Ще й ручку дає. } Двічі

– Добрий вечір, – каже,
 Ще й ручку дає, гей,
 – Марусино-серце,
 Порадуй мене. } Двічі

Марусино-серце,
 Порадуй мене, гей,
 Чи мені жениться,
 Чи ждати тебе? } Двічі

– Женися, козаче,
 Тобі вже пора,гей,
 Я ще погуляю,
 Бо-м ще молода. } Двічі

НА МОЄМУ ВІКОНЦІ ЗАЦВІЛА МУШКАТЕЛЬКА

У темпі вальсу

На мо - є - му ві - кон - ці за - цві - ла
 му - шка - тель - ка. - Ска - жи ме - ні , дів - чи -
 но, чо - го - с та - ка сум - нень - ка? - Ска - // нень - ка ?

На моєму віконці

Зацвіла мушкателька.

- Скажи мені, дівчино,

Чого-с така сумненька?

} Двічі

Миленький іде з війська,

Із милов ся стрічас.

Дас їй праву рученьку,

Із нею ся вітає.

} Двічі

Віночок зелений,

А вельон білесенький,

- Лише-м того сумненька,

Що не той мій миленький.

} Двічі

- Миленька моя, миленька,

Де ж ти слова поділа?

Як я ішов до війська,

То ти три рази вміла.

} Двічі

Мій милий в війську служить,

Нічого він не знає,

Що його дівчинонька

До шлюбу ся збирає.

} Двічі

- Ой милий мій, миленький,

Бери мене з собою.

Будемо вірно жити,

Як муж живе з жоною.

} Двічі

До шлюбу приклякнула.

Ще й рученьки зложила.

Не тому присягаю,

Кого-м вірно любила.

} Двічі

- Мила моя, миленька,

Не треба так робити.

Кому ти присягала,

З тим треба вірно жити.

} Двічі

НАСТУПИЛА ЧОРНАХМАРА

Пожвавлено

На-сту-пи - ла чор-на хма - ра на бі - лу - ю
хма - ру, гей, гей, на бі - лу - ю хма - ру.

Наступила чорна хмара
На білу хмару, гей, гей,
На білу хмару.

Та й підемо, товаришу,
На той бік помалу, гей, гей,
На той бік помалу.

Де я любив дівчиноньку,
Дівчиноньку змалу, гей, гей,
Дівчиноньку змалу.

Вона мене полюбила,
Я в ній закохався, гей, гей,
Я в ній закохався.

Вона мені відповіла,
Я не сподівався, гей, гей,
Я не сподівався.

А я прийшов додомоньку,
Став думку гадати, гей, гей,
Став думку гадати.

Що ти мене обманула,
Я не вийду з хати, гей, гей,
Я не вийду з хати.

ОЙ БОЖЕ, БОЖЕ, В ЧУЖІМ Я КРАЮ

Помірно, з жалем

Ой Бо - же, Бо - же, ой Бо - же, Бо - же,
в чу-жім я кра - ю, шас-тя і до - лі я вже не ма - ю.

Ой Боже, Боже, в чужім я краю,
Щастя і долі я вже не маю.	}	Двічі
Як прийшла осінь, думав женитись,
Прийшла ми карта, взяли служити.	}	Двічі
Ой взяли, взяли, як пташку з гаю,
Ой Боже, Боже, я все лишаю.	}	Двічі
Лишив я неньку й батька старого,
Лишив дівчину від серця свого.	}	Двічі
Прийшов до війська та й став думати,
Став до дівчини листа писати.	}	Двічі
Ой написав-ім листок зелений:
– Вірна дівчино, чекай на мене.	}	Двічі
А вона йому то відписала:
– Служи, козаче, буду чекала.	}	Двічі
Йде козак з війська, дівчина плаче:
– Чом ся не жениш ти, мій козаче?	}	Двічі
– Я служив в війську, ти ся сміяла,
Других любила, мене не знала.	}	Двічі

ОЙ ГУКНУ Я, ГУКНУ

В темпі маршу

Ой гук-ну я, гук-ну, не-хай ма-ти чу-є, що ї-ї ди-ти-на
до-до-му ман-дру-є, що ї-ї ди-ти-на до-до-му ман-дру-є.

Ой гукну я, гукну,
Нехай мати чує,
Що її дитина
Додому мандрує. }

Двічі

А в моїм садочку
Посіяне жито,
А моє серденько,
Як ножем пробито. }

Двічі

Мандрує, мандрує
Скрізь широке поле,
Перемандрувала
Пшеницю з куколем. }

Двічі

Пробито, пробито –
Не знайдуться ліки.
Наше закохання
Пропало навіки. }

Двічі

Куколю, куколю,
Не сійся по полю,
Бо я молоденька
Тебе не виполю. }

Двічі

– Пропало, пропало
Та й ся не поверне,
Нащо-с виходила
Звечора до мене. }

Двічі

Нащо-с виходила,
Нащо-с говорила,
Яка ти, дівчина,
Люба та й зрадлива }

Двічі

ОЙ ЗАСВІТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

Помірно

Ой за - сві - ти, мі - ся - чень-ку, та й на той пе-ре - лаз.

Ой за - сві - ти, мі - ся - чень-ку, та й на той пе-ре - лаз.

- Ви - йди, ви - йди, лю-ба дів-чи - но, до ме-не ще хоть раз.

Ой засвіти, місяченьку,

Та й на той перелаз.

- Вийди, вийди, люба дівчино,

До мене ще хоть раз.

} Двічі

Ой, як ми ся полюбили

В сінях на порозі.

Ой, як ми ся розлучили

При бистрій дорозі.

} Двічі

- Ой не вийду та й не стану,

Нехай другая йде.

Бо на мене у садочку

Інший миленький жде.

} Двічі

А як ми ся полюбили,

Сухі сади швіли.

А як ми ся розлучали,

Зелені пов'яли.

} Двічі

Не пішла дівчина спати.

Гуляла у садку.

Чув я, чув я, як присягала

Другому козаку.

} Двічі

Бодай сади повсихали,

Що рясно так цвіли.

Бодай тії щастя не знали,

Що нас розлучили.

} Двічі

А як ми ся полюбили
Стихенька, стихенька.

А як ми ся розлучали,

Плакали серденька.

} Двічі

СОЛОВЕЮ-КАНАРЕЮ

Помірно

- Со-ло-ве-ю - ка-на-ре-ю, чом ти сум-ний, не-ве-се-лий?-Со-ло - ве - ю -

ка - на - ре - ю, чом ти сум-ний, не-ве-се - лий?

- Соловею-канарею, Чом ти сумний, невеселий? (2)	- Скажи мені, дівча, правду, Як не скажеш, то тя заб'ю. (2)
---	--

- Як я маю весел бути, Як я сиджу все закутий. (2)	Тебе заб'ю, сам втоплюся, До каміння розіб'юся. (2)
---	--

Крикнув старий до малого: - Сідлай коня вороного. (2)	Нехай люди усі знають, Що з кохання смерть буває. (2)
--	--

Та й поїдем в чисте поле, Там дівчина просо поле. (2)	Що з кохання і з радості Розтягає ворон кості. (2)
--	---

Просо поле, гречку в'яже, Вона мені правду скаже. (2)	Поховають мене в лісі При зеленому горісі. (2)
--	---

Підуть дівки горіх рвати.
Мою душу споминати. (2)

У ЛУЗІ КАЛИНА ТАК ГАРНО ЦВІТЕ

Рухливо

У лу - зі ка - ли - на так гар - но цві - те. У лу - зі ка -
ли - на так гар - но цві - те та й цві - те.

У лузі калина так гарно цвіте.

У лузі калина так гарно цвіте та й цвіте.

Піду до дівчини, вона мене жде.

Піду до дівчини, вона мене жде, мене жде.

Піду до дівчини, бо серце болить.

Піду до дівчини, бо серце болить та й болить.

Піду до дівчини, щоб розвеселить.

Піду до дівчини, щоб розвеселить, розвеселить.

Прийшов до дівчини, а вона сидить.

Прийшов до дівчини, а вона сидить, гей, сидить.

Сказав:– Добрий вечір, – а вона мовчить.

Сказав:– Добрий вечір, – а вона мовчить та й мовчить.

Подаю рученьку, вона не дає.

Подаю рученьку, вона не дає, не дає.

– Відчепись від мене, в тебе друга є.

Відчепись від мене, в тебе друга є, друга є.

– Сама ти, дівчино, цього довела.

Сама ти, дівчино, цього довела, довела.

Іншого любила, мене зрадила.

Іншого любила, мене зрадила, зрадила.

– Ой хочеш ти, милий, мене обмануть.

Ой хочеш ти, милий, мене обмануть, обмануть.

ЧИ ПАМ'ЯТАЄШ, ДІВЧИНОНЬКО

Широко

- Чи пам'ятаєш, дівчинонько,
Як я до тебе приходив,
Як ми сиділи під калинов,
Тебе до серденька тулив.

Тулив, голубив, мов дитину,
І до серденька пригортав,
І називав тебе єдинов,
І щохвилини цілував.

Над нами пташки щебетали:
Чули між нами ширу любов,
По берегах пчїлки гудїли,
По горах чудний голос йшов.

- Через брехню і через люди,
Тобі не скажу нічого,
Бо я твоєю вже не буду,
Бо я вже маю іншого.

Схилилась низько головонька,
Аж похилилася трава,
І він промовив через сльози,
Що змарнував свої літа.

Сумна калина похилилась,
Всохла, зів'яла, мов трава,
Там, де дівчина колись стояла,
Осталась стоптана трава.

Соціально-побутові і сирітські пісні

ВЗЯЛО ДІВЧА ВІДРА

Стримано

Взя - ло дів - ча від - ра та й піш - ло по
во - ду . А там хлоп - щі - ри - бо - лов - ці
та ще й ко - заць - ко - го ро - ду . А // ро - ду.

Взяло дівча відра
Та й пішло по воду.
А там хлопці-риболовці
Та ще й козацького роду. } Двічі

Сіло дівча в човен,
Тяженько зітхнуло,
Витягнуло білу хустку
Та й три рази махнуло. } Двічі

– Ой ви, хлопці-риболовці,
Козацького роду,
Візьміть мене на човен,
Перевезіть через воду. } Двічі

Ніхто се не бачив,
Тільки стара мати,
Що стояла край берега,
Стала гіренько плакати. } Двічі

– Ми б тебе узяли,
Щоб хвиля не збила,
Щоб за тобов стара мати
Так тяженько не тужила. } Двічі

Не плач, стара мати,
Не плач, не журися,
Сонце зайде, місяць зійде,
Доня додому вернеться. } Двічі

– Не буде плакати,
Не буде тужити.
Сама вона добре знає,
Що я не маю з ким жити. } Двічі

Сонечко заходить,
Місяченько сходить.
Нема, нема мої доні,
Нема, чогось не приходить. } Двічі

ЗА ЖУРИЛАСЯ, ЗАЖУРИЛАСЯ

Не швидко, тужливо

Музична партитура в 4/4 ритмі, з двох систем. Перша система містить перші чотири такти з текстом: "За-жу-ри-ла - ся, за- жу -ри- ла- ся, бід-на-я вдо-вонь - ка,". Друга система містить наступні чотири такти з текстом: "що не-ско-ше-на, не-згро-ма-дже-на зе- ле-на діб- ро - вонь - ка.".

Зажурилася, зажурилася,
Бідная вдовонька,
Що нескошена, незгромаджена
Зелена дібровонька.

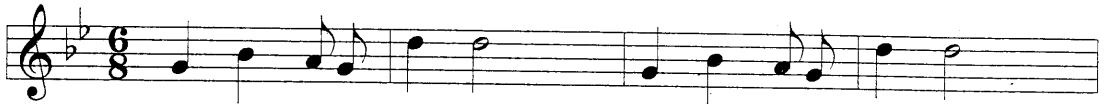
Наймила вона, наймила вона
Косарів двадцять штири,
Щоби скосили та й згромадили
Всі гори і долини.

Косарі косять, косарі косять,
А вітерець повіває,
Шовкова трава, дрібна зелена
На коси налягає.

Ой ти поїхав, ой ти поїхав
Горов та й долиною,
А мене-с лишив, а мене-с лишив
З дитинов маленькою.

ЛЕТІЛА ЗОЗУЛЯ

Протяжно

Ле - ті - ла зо - зу - ля та й ста - ла ку - ва - ти.

Ой то не зо - зу - ля - то рід - на - я ма - ти. // ма - ти.

Летіла зозуля
Та й стала кувати.
Ой то не зозуля—
То рідная мати.

} Двічі

Горобчиком хліба,
Голубкою солі,
Ой мамо ж, ти, мамо,
Як тяжко в неволі.

} Двічі

Ой то не зозуля—
То рідная мати.
Вона прилетіла
Дочку рятувати.

} Двічі

Летіла зозуля
Та й стала кувати.
Ой то не зозуля—
То рідная мати.

} Двічі

— Якби-с знала, мамо,
Яка мені біда,
То би-с передала
Горобчиком хліба.

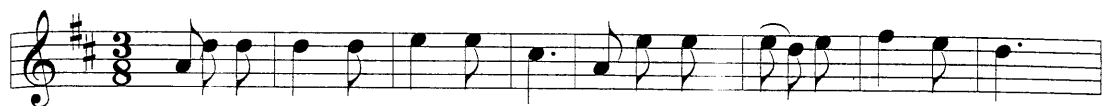
} Двічі

Ой то не зозуля—
То рідная мати.
Вона прилетіла
Дочку рятувати.

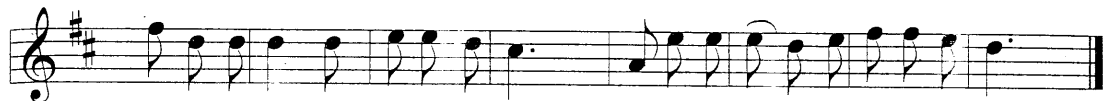
} Двічі

Ой ІШОВ КОЗАК ПОПІД ЛІС

Помірно

Ой і-шов ко-зак по-під ліс, ой і-шов ко-зак по-під ліс,

там жен-ці жа-ли жи-то, о-вес, там жен-ці жа-ли жи-то, о-вес.

Ой ішов козак попід ліс,	(2)	– А хто ж там ходить по гробу,	(2)
Там женці жали жито, овес.	(2)	Хто ж там толочить конвалію?	(2)
– Помагай боже, – він сказав,	(2)	– Ой мила, мила, я милий твій,	(2)
Про свою милу запитав:	(2)	Де ж ти поділа перстенець мій.	(2)
– Твої милої туг нема,	(2)	– А я у гаю гуляла,	(2)
Два роки тому як померла.	(2)	Перстенець срібний загубила.	(2)
Ой йди козаче на цвинтар,	(2)	– Я твою хустку шанував,	(2)
Там знайдеш рожу й конвалію.	(2)	Шаблю, рушницю витирав.	(2)
Три рази цвинтар обійшов,	(2)	Шаблю, рушницю витирав,	(2)
Рожі й конвалії не знайшов.	(2)	Сльозами її полокав.	(2)
А як четвертий раз пішов,	(2)	Коло серденька її сушив,	(2)
Конвалію й рожу віднайшов.	(2)	Щоб тобі, мила, її доручив.	(2)

ОЙ БРАЛА Я КОНОПЕЛЬКИ

З журбою

– Ой бра - ла я ко - но - пель - ки: то ви - со - кі, то то - нень - кі.

Чи всім лю - дям та - ка бі - да? Чи лиш ме - ні мо - ло - день - кій?

– Ой брала я конопельки:

То високі, то тоненькі.

Чи всім людям така біда?

Чи лиш мені молоденькій?

} Двічі

Як би-м знала, що всім людям,

То би-м Бога не гнівила.

Як би-м знала, що лиш мені,

Пішла би-м ся утопила.

} Двічі

– Ой цить, доню, не топись,

Бо си марно душу згубиш,

Скажи, скажи, моя доню,

Ой кого ж ти вірно любиш?

} Двічі

– Я нікуди не ходила,

Я нікого не любила.

Сама-с мене, моя мамцю,

За нелюба утопила.

} Двічі

Ой піду я понад річку,

Там де стану та й думаю,

Що я така молоденька

Щастя-долі вже не маю.

} Двічі

ОЙ ВБЕРИ МЯ, МИЛИЙ, В ВИШИТУ СОРОЧКУ

Помірно

-Ой вбе-ри мя,ми-лий, в ви - ши - ту со -роч-ку. По - хо - вай мя, ми-лий,
в ви - шне -вім са- доч-ку, по - хо - вай мя, ми -лий, в ви-шне-вім са-доч-ку.

- Ой вбери мя, милий,
В вишиту сорочку.
Поховай мя, милий,
В вишневім садочку. } Двічі

- Ой устань, миленька,
Встань, чорнобривенька,
Бо ся поз'їздила
Родина близенька. } Двічі

Ой убрав миленьку
В вишиту сорочку.
Поховав миленьку
В вишневім садочку. } Двічі

- Як ся посходила,
Най си посідає.
Маєш другу жінку
Най ти пригощає. } Двічі

А в неділю рано
Ще сонце не сходить,
Як милий з другою
По садочку ходить. } Двічі

- Ой устань, миленька,
Встань, чорнобривенька,
Бо ся поспускала
Худоба дрібненька. } Двічі

- Ой милий, миленький,
Що то за могила?
Що я си до неї
Білі ніжки збила. } Двічі

- Як ся поспускала,
Най си полягає.
Маєш другу жінку,
Най ти повпинає. } Двічі

Мила моя, мила,
То не є могила,
То є похована
Моя перша мила. } Двічі

- Ой устань, миленька,
Встань, чорнобривенька,
Бо ся розплакала
Дитина маленька. } Двічі

- Ой милий, миленький,
Нащо ї ховати,
Було, як ту суку,
В фосі прикопати. } Двічі

- Як ся розплакала,
То візьми на руки.
Піди у садочок,
Виломи їй букет. } Двічі

- Мила моя, мила,
Добре що-с сказала,
Тепер буду знати,
Як тебе ховати. } Двічі

Виломи їй букет
Та й рожеву квітку.
Забав, загалякай
Маленьку сирітку. } Двічі

Протяжно

ОЙ ВИЙДУ Я НА ГОРУ

The image shows a musical score for the song 'Oy vyiddu ya na goru'. It consists of two staves of music in G major (one sharp) and 2/4 time. The melody is simple and folk-like, with a mix of quarter and eighth notes. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllables that span across notes. The first staff ends with a fermata over the final note, and the second staff ends with a double bar line.

Ой вий - ду я, ой вий - ду я на го - ру, на ви -
со - ку, ка-м'я - ну, на ви - со - ку, ка-м'я - ну.

Ой вийду я, ой вийду я на гору,
На високу, кам'яну. (2)

Та й погляну, та й погляну в долину
На червону калину. (2)

На калині, на калині соловей,
Він щебече ніч і день. (2)

Соловею, соловею маленький,
В тебе голос миленький. (2)

Защобечи, защобечи ти мені,
Бо я в чужій стороні. (2)

Бо я в чужій, бо я в чужій стороні,
Нема роду при мені. (2)

Бо то чужа, бо то чужа сторона,
Ніякая родина. (2)

Нема роду, нема роду, родини,
Ні вірної дівчини. (2)

Відбився я, відбився я від роду,
Як той камінь у воду. (2)

Камінь у воді, камінь у воді все лежить,
На чужині сумно жить. (2)

ОЙ ЖДИ МЕНЕ, МАМЦЮ

Тужливо

Ой жди ме - не, мам - цю, в ха - ті на по - мос - ті,

як за - цві - те в по - лі жи - то, я при - ї - ду в гос - ті.

Ой жди мене, мамцю,
В хаті на помості,
Як зацвіте в полі жито,
Я приїду в гості.

} Двічі

Згадай мене, мамцю,
В церкві на порозі,
А я тебе ізгадаю
В далекій дорозі.

} Двічі

Цвіло, цвіло жито,
Стало ся хилити,
Ждала, ждала мати сина,
Стала ся журити.

} Двічі

Згадай мене, мамцю,
В неділю сполудні,
Що всі хлопці п'ють, гуляють,
А мене не буде.

} Двічі

– Згадай мене, мамцю,
В неділю раненько,
Що не маєш кому дати
Сорочку біленьку.

} Двічі

Згадай мене, мамцю,
Перед образами,
А я тебе ізгадаю –
Вмиюся сльозами.

} Двічі

ОЙ ЗАЦВІЛА ЧЕРЕМШИНА В ЛУЗІ

Рухливо

Ой за - цві - ла че - рем - ши - на в лу - зі, ой за - цві - ла
 че - рем ши - на в лу - зі, чо - гось мо - є сер - день - ко у
 ту - зі, чо - гось мо - є сер - день - ко у ту - зі.

Ой зацвіла черемшина в лузі, (2)
 Чогось моє серденько у лузі. (2)

Бо мій милий до другої ходить, (2)
 А додому вівночі приходить. (2)

Він на мою постільку лягає, (2)
 До мене ся плечима обертає. (2)

– Ти, нелюбо, відсунься від мене, (2)
 Бо я маю вже крашу від тебе. (2)

– Нехай буде їх двадцять штири, (2)
 Я найстарша буду між ними. (2)

– Ти, нелюбо, що-с таке сказала, (2)
 А де ж ти ся старшини набрала? (2)

– Там, на горі церковиця стояла, (2)
 А в тій церкві я з тобов шлюб брала. (2)

На однім ми рушничку стояли, (2)
 Ми одному Богу присягали. (2)

А хто буде присягу ламати, (2)
 Того буде Господь Бог карати. (2)

ОЙ МАЛА Я ТРИ СЕСТРИЧКИ

Помірно

The image shows two staves of musical notation in 4/4 time, key of B-flat major. The first staff contains the melody for the first line of lyrics: 'Ой ма - ла я три сес - три - чки, а чет - вер - тий брат.' The second staff contains the melody for the second line: 'Гей , гей, а чет - вер - тий брат.' The melody is simple and rhythmic, with a mix of quarter and eighth notes.

Ой мала я три сестрички,
А четвертий брат.
Гей, гей, а четвертий брат.

Пішов же він на чужину
Доглядати сад.
Гей, гей, доглядати сад.

Всі яблуні солодкії,
Лиш одна винна.
Гей, гей, лиш одна винна.

Всі сестрички посходились,
А брата нема.
Гей, гей, а брата нема.

А мій братчик ріднесенький,
В чужій стороні.
Гей, гей, в чужій стороні.

Пише листи дрібнесенькі
Матуси рідній.
Гей, гей, матуси рідній.

Ой, летіла зозуленька
Через воду в гай.
Гей, гей, через воду в гай.

Та й впустила сиве пірце
У тихий Дунай.
Гей, гей, у тихий Дунай.

Ой, як тому сивім пірцю
У тім Дунаю?
Гей, гей, у тім Дунаю.

Ой так мені, рідна мамцю,
У чужім краю.
Гей, гей, у чужім краю.

Помірно

ОЙ НА ГОРІ, ГОРІ

The musical score is written on two staves. The first staff is in 3/4 time and contains the melody for the first line of lyrics. The second staff is in 4/4 time and contains the melody for the second line of lyrics. The lyrics are: "Ой на го - рі, го - рі ду - бо - чок хи - лив - ся. До - ти син - ди - ти - на, по - ки не же - нив - ся."

Ой на горі, горі
Дубочок хилився.
Доти син – дитина,
Поки не женився.

} Двічі

А ти, моя мати,
Мушиш вибачати.
Як ти щось недобре,
Забирайся з хати.

} Двічі

А як оженився
Та й став газдувати,
Та й став забувати,
Що в нього є мати.

} Двічі

Ой у полі, полі
Мати жито жала.
Син сказав: помагайбіг,
Вона не відказала.

} Двічі

– Ой сину ж, мій сину,
Сину найдорожчий,
Скажи мені, сину,
Хто тобі миліший?

} Двічі

– Мамо моя, мамо,
Чого-с горда стала?
Я сказав: помагайбіг,
Ти не відказала.

} Двічі

– Жінка мені мила,
Бо моя дружина.
Теща мені мила,
Бо дочку зростила.

} Двічі

– Ой сину ж, мій сину,
Я не горда стала,
В очах були сльози,
Я тя не впізнала!

} Двічі

ОЙ НА ГОРІ, НА ГОРІ

Жваво

Ой на го-рі, на го-рі сві-тить яс - не со-неч-ко. Ка - же ста-ра

ма - ти мо - ло-дій дів-чи - ні: - Не жу-ри-ся, до - неч - ко!

Ой на горі, на горі
Світить ясне сонечко.
Каже стара мати молодій дівчині:
- Не журися, донечко! } Двічі

- Як же мені не тужить,
Як на серці туга є.
Дні мої минають, щастя я не маю.
Літа мої марно йдуть! } Двічі

Вийшла мати на поріг,
А свати в ворота йдуть.
Скоро повернулась, донечці всміхнулась:
- Доню, свати мед несуть! } Двічі

- Хай несуть, хай несуть,
Я го пити не буду.
Молодця я знаю, сватів не приймаю,
Я за нього не піду. } Двічі

- Доню, хлопець - молодий,
В нього - хліба, а - грошей!
Кажуть старі люди: добре тобі буде,
Тільки треба в згоді жить. } Двічі

- Мамо моя, не думай,
Що багатство - щастя, рай.
Багатство минеться, так мені здається,
І пропаде мій вінець. } Двічі

ОЙ ПО ПОЛЮ, ПО ЗАРІНКУ

Стримано

Ой по по - лю , по за - рін - ку хо-дить, бро - дить
дів - ча в він - ку, хо-дить, бро - дить дів - ча в він - ку.

Ой по полю, по зарінку
Ходить, бродить дівча в вінку. (2)

Зчаруй брата рідненького,
Будеш мати миленького. (2)

Там сербіян траву косить,
Дівча в вінку його просить: (2)

Дівча взяло, послухало,
Брата свого зчарувало. (2)

– Сербіяне, сербіночку,
Візьми мене за жіночку. (2)

– Сербіяне, сербіночку,
Візьми тепер за жіночку. (2)

– Взяв би-м тебе з серця всього,
Зчаруй брата рідненького. (2)

– Взяв би-м тебе з серця всього,
Зчарувала-с брата свого. (2)

Зчарувала-с брата свого,
Зчаруєш мя молодого! (2)

ОЙ У ПОЛІ НА ГОРБОЧКУ

Помірно

Ой у по-лі на гор-боч-ку, де не ско-ше-на тра-ва. Там сто-
я - ло дві дів - чи - ни - гір - ко пла-ка-ла од - на. Там сто-
я - ло дві дів - чи - ни - гір - ко пла-ка-ла од - на .

Ой у полі на горбочку,
Де не скошена трава.
Там стояло дві дівчини –
Гірко плакала одна. } Двічі

– Ой подружко дорогенька,
Що я тебе попрошу:
Помири мене з миленьким,
А я тобі заплачу. } Двічі

– Ой подружко, люба сестро,
Як же тебе помирить.
Як на нього тільки гляну –
В мене серденько болить. } Двічі

Ой у полі на горбочку,
Де не скошена трава.
Там стояло дві тополі –
Похилилася одна. } Двічі

ОЙ У ПОЛІ РІС ТЕРЕН

Рухливо

Ой у полі ріс терен
Та й не виріс лиш один.

(2)

Зачав човен припливать,
На нім сидить двох солдат.

(2)

А з-під того терена
Вийшла вдова молода.

(2)

Один сидить на човні,
Розчісує кучері.

(2)

Вийшла вдова молода,
Що зродила синів два.

(2)

Другий сидить на човну
Та й моргає на вдову.

(2)

Як вона їх зродила,
В тихий Дунай пустила.

(2)

– Ой ти, вдово молода,
Чи любиш ти кучеря?

(2)

– Ой ви, білі рибочки,
Корміть мої синочки.

(2)

– Я кучеря то люблю,
За кучеря сама йду.

(2)

А ви, чорні береги,
Не шуміть ми на сини.

(2)

За одного сама йду,
За другого дочку шлю.

(2)

Через років двадцять п'ять
Вийшла вдова воду брать.

(2)

Ой чи дочку, не дочку,
То хорошу наймичку.

(2)

Вийшла вдова воду брать,
Зачав човен припливать.

(2)

Тепер такий світ настав,
Що син мами не пізнав.

(2)

Така тепер година,
Йшла би мама до сина.

(2)

ОЙ ШУМ ШУМИТЬ ПО ДОЛИНІ

Помірно

Ой шум - шу - мить по до - ли - ні, ой шум - шу -
 мить по до - ли - ні, ой шум - шу - мить по до - ли -
 ні, ши - ро - кий лист на ка - ли - ні. ой // -ні

Ой шум шумить по долині,
Ой шум шумить по долині,
Широкий лист на калині.	(2)
} Двічі	– Як я можу свою мати,
Як я можу свою мати,
Як у мене лиха мати.	(2)
} Двічі
А ще ширший на дубочку,
А ще ширший на дубочку,
Кличе голуб голубочку:	(2)
} Двічі	Моя мати чарівниця,
Моя мати чарівниця,
Ще й велика розлучниця.	(2)
} Двічі
Ой чи свою, чи чужую,
Ой чи свою, чи чужую,
– Ходи, мила, поцілую.	(2)
} Двічі	Розлучила рибку з водов,
Розлучила рибку з водов
Та й ще хоче мене з тобов.	(2)
} Двічі
– Нашо чужу цілувати,
Нашо чужу цілувати,
Як то можна свою мати.	(2)
} Двічі	А ми в парі ходить будем,
А ми в парі ходить будем
І друг друга любить будем.	(2)
} Двічі

СТЕЛИСЯ, БАРВІНКУ

Помірно

Сте - ли - ся, бар - він - ку, ши - ро - ко від бра - ми. Ой
 як доб - ре жи - ти у рід - но - ї ма - ми. Ой // ма - ми.

Стелися, барвінку,
 Щироко від брами.
 Ой, як добре жити
 У рідної мами. } Двічі

У рідної мами –
 Сорочка біленька.
 Сорочка біленька–
 Вечера зраненька. } Двічі

– Ой дала-с ми, мамцю,
 За ліс, за лісочок,
 Казала-с, що прийдеш
 До мене за рочок. } Двічі

Вже рочок минає,
 Ти не приходила,
 Ото-с мене, мамцю,
 Без води втопила. } Двічі

Стелися, барвінку,
 Щироко від брами.
 Ой, як добре жити
 У рідної мами. } Двічі

СУМНА ТАЯ ГОДИНОНЬКА БУДЕ

Широко

Сум - на та - я го - ди - нонь - ка бу - де, сум - на

та - я го - ди - нонь - ка бу - де,

Сумна тая годинька буде,	(2)
Як мій милий з дороги прибуде.	(2)
А вже милий їде у дорозі,	(2)
А я стою в сінях на порозі.	(2)
– Здрастуй, мила, здрастуй, чорнобрива,	(2)
А чия це на руках дитина?	(2)
– Ой у мене циганочка була,	(2)
Та й на лавці дитину забула.	(2)
– Брешеш, мила, брешеш, чорнобрива,	(2)
Бо не є це циганська дитина.	(2)
Бо циганська – чорна та й смаглява,	(2)
Християнська – біла, чорнобрива.	(2)
– Був у мене козак опівночі,	(2)
Лишив мені свої карі очі.	(2)
А ще мила правду не вповіла,	(2)
А вже її голова злетіла.	(2)

КАЛИНУ ЛОМЛЮ

Пожвавлено

Ка - ли - ну лом - лю, ка - ли - ну лом - лю, скла - да - ю в куп - ку.

- Я те - бе люб - лю, ти, мій го - луб - ку.

Калину ломлю, (2)
Складаю в купку.
- Я тебе люблю,
Ти, мій голубку.

Я тебе люблю, (2)
Тебе кохаю.
Бідна дівчина -
Поля не маю.

- Я ся не дивлю (2)
На твоє поле.
Лише ся дивлю
На чорні брови.

Бо в чистім полі (2)
Треба робити.
Прийдеш додому -
Нема з ким жити.

Нема з ким жити, (2)
Правди сказати.
Бідна дівчино,
Мушу тя взяти.

КОЛІР ЧОРНИЙ

Помірно

Я спі - ва - ю ко - лір чор - ний, бо то ко - лір мій.

Лиш то - бі од - ній по - кор - ний, я спі - ва - ю ко - лір чор - ний,

бо то ко - лір мій, бо то ко - лір мій.

Я співаю колір чорний,
Бо то колір мій.
Лиш тобі одній покорний,
Я співаю колір чорний,
Бо то колір мій.

} Двічі

Життя моє сумне було,
Як і колір той.
Все, що було, як згадаю,
Все, що було, проминуло,
Вмиюся слезов.

} Двічі

Я родилась в чорну хвилю,
Темна ніч була.
Чорну долю мати дала,
Чорнов лентов повивала,
Доленько моя!

} Двічі

А як смерть мене зустрине
Бідну сироту.
Ніхто хреста не поставить,
Ніхто хреста не поставить
І не пом'яне.

} Двічі

І над гробом не заплаче
Ніхто в чужині.
Хіба чорний крук закриче,
Чорна хмаронька заплаче
Дощем по мені.

} Двічі

ОЙ ПІДУ Я НА СТАВОЧОК

Пожвавлено

Ой пі - ду я на ста-во-чок, на ста-во - чок , там пла-ва - є

ряд ка - че - чок, там пла - ва - є ряд ка - че - чок.

Ой піду я на ставочок, на ставочок,
Там плаває ряд качечок. (2)

Качка качку здоганяє, здоганяє,
Кожна качка пару має. (2)

Лиш я бідна, нещаслива, нещаслива,
Свою пару загубила. (2)

Обізвався Господь з неба, Господь з неба:
– Тобі пари ще не треба. (2)

Обізвався Господонько, Господонько:
– Не журися, сиротонько! (2)

Я за тебе пам'ятаю, пам'ятаю,
Я для тебе пару маю. (2)

Помірно

ОЙ ПОПІД ГАЙ, ГАЙ

The musical score is written on three staves in a treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/8 time signature. The melody consists of eighth and quarter notes. The lyrics are written below the notes.

Ой по - під гай, гай, по - під ка - ли - ну
спо - до - бав хло - пець гар - ну дів - чи - ну.
Спо - до - бав хло - пець гар - ну дів - чи - ну.

Ой по під гай, гай,
Попід калину
Сподобав хлопець } Двічі
Гарну дівчину.

Дівчина гарна
Ще й серцем гідна,
Лиш одне горе, } Двічі
Що дуже бідна.

В неї не має
Волів, ні поля,
Зате в дівчини – } Двічі
Гіркая доля.

Піду до батька,
Буду багатий,
Може дозволять } Двічі
Дівчину взяти.

ОЙ ТАМ У ГАЮ, У ГАЮ

Помірно

Ой там у га - ю, у га - ю. сте - ли - вся
га - ем ту - ман. Ой там гу - ляв з дів - чи -
но - ю в тем - но - му га - ю ко - зак.

Ой там у гаю, у гаю
Стелився гасм туман.
Ой там гуляв з дівчиною.
В темному гаю козак.

} Двічі

Циганка із гаю не вийшла,
Правду сказала мені.
Милий мене покидає,
Більше не вернеться – ні.

} Двічі

Раз вони в парі сиділи,
До них циганка прийшла:
– Даруй, дівчино, цю ленту,
Правду скажу тобі я.

} Двічі

– Ой ти, козаче-соколю,
Не зводь дівчину з ума.
Бідна вона сиротинка:
Батька і неньки нема.

} Двічі

– А я циганам не вірю,
Милий кохає мене.
Вийди, циганко, із гаю,
Най я не бачу тебе.

} Двічі

– А я дівчину не зводжу,
А я дівчину люблю.
За її карії очі,
Душу віддав би-м свою!

} Двічі

ПЛИЛА КАЧКА, ПЛИЛА

Тужливо

Пли - ла кач - ка, пли - ла, пли - ла со -
ро - ка та. - Я го - бі ка - за - ла,
що я не ба - га - та.

Плила качка, плила,
Плила сороката.
- Я тобі казала,
Ще я не багата. } Двічі

Ти - багатий синок,
Я - бідна дівчина.
Ти в садочку лежав,
Я в полі робила. } Двічі

Ти в садочку лежав,
Я пшеницю жала.
По чім я ся, милий,
Тобі сподобала? } Двічі

Чи по моїм роді,
Чи по моїй вроді?
Чи мені так Бог дав,
Дівчині молодій? } Двічі

Чи мені так Бог дав?
Чи моя матуся?
Мене хлопці люблять,
Куди повернуся. } Двічі

ТЕЧЕ РІЧКА НЕВЕЛИЧКА

Рухливо

Те - че річ-ка не-ве-лич - ка по - при мо-ї во-ро - та:

- А хто ж ме-не сва-тять бу - де, як я бід-на си - ро - та?

Тече річка невеличка

Попри мої ворота:

- А хто ж мене сватать буде,
Як я бідна сирота?

} Двічі

- Не журися, дівчинонько,

Сватать буду тебе я.

За рік, за два, за чотири

Будеш жіночка моя!

} Двічі

- Соловею-канарею,

Ти літаєш високо,

Скажи мені, соловею,

Чи мій милий далеко?

} Двічі

- Він далеко, далеченько,

Він далеко від тебе.

Він до тебе не напише,

Ні адреси не пришле.

} Двічі

- Напиши ми, мій миленький,

Напиши ми хоч один.

Та най я си прочитаю,

Як настане білий день.

} Двічі

Помірно

ТИ, ДІВЧИНО ЧОРНОБРИВА

- Ти, дів - чи - но чор - но - бри - ва, я ся в те - бе за - ко - хав. Я до

те - бе ра - но - ввечір са - дом стеж - ку про - топ - тав. Я до // - тав.

- Ти, дівчино чорнобрива,

Я ся в тебе закохав.

Я до тебе рано-ввечір

Садом стежку протоптав.

} Двічі

Ні з ким, мати, жито жати,

Ні з ким снопи в'язати.

Ні з ким сісти, хліба з'їсти.

Ні кривдоньки сказати.

} Двічі

- Топчи, топчи, гарний хлопче,

Свіжу стежку до садку.

А я на тій гарній стежці

Клен-деревце посаджу.

} Двічі

Сама, мамо, жито жала,

Сама снопи в'язала.

Сама сіла, хліба з'їла

І гіренько сплакала.

} Двічі

Рости, рости, клен-деревце,

Розростайся широко.

Поховали миленького

В сиру землю глибоко.

} Двічі

Ой вийду я на вулицю

Та й си стану в воротах.

Хто не знає, той впізнає,

Що я бідна сирота.

} Двічі

Ой вийду я на вулицю,

У ворота дротяні.

Хто не знає, той впізнає,

Що я бідна в чужині.

} Двічі

ТУМАНИ, ТУМАНИ

Помірно

Си-дить на мо - ги - лі дів-ча ро-ків ві - сім,
 си-дить і ри - да - є, і ма-му зо - ве.
 Ту-ма-ни, ту - ма - ни, а де ж мо-я ма - ма?
 1.
 Чо-му ж мо-я ма - ма до-до-му не йде?
 2.
 Ту-ма-ни, ту-// до - до- му не йде?

Сидить на могилі дівча років вісім,
 Сидить і ридас, і маму зове.
 Тумани, тумани, а де ж моя мама?
 Чому ж моя мама додому не йде?

Два роки я мала, як ти помирала,
 З тих пір на могилу я ношу квітки.
 З тих пір мене, **мамо**, ніхто не голубить,
 Ніхто не цілує так ніжно, як ти!

Тумани гуляють, тумани сміються,
 Та всі вони чують дівочі слова.
 Тумани, тумани, забрали ви маму,
 Забрали ви маму, візьміть і мене!

А роки минають, проходять страждання.
 І горю сирітки приходить кінець.
 Ох, мамо! Ти, мамо, прийди ти, єдина!
 Заложиш на доню весільний вінець.

Прийшла на могилу з своїм нареченим,
 Обняла могилу і стала ридать.
 – Ох, мамо ж, ти, мамо! Скажи, дорогенька,
 Як можна без тебе до столу сідать...

Дівчина плакала, дівчина ридала,
 Бо щастя у неї не було в житті.
 За вікнами вітер, шуміли тумани.
 Зів'яла троянда у неї в руці.

Жартівливі пісні

ЗАМКНУВ ХАТУ НА КІЛОК

Трайливо

За-мкнув ха - ту на кі-лок, шум трі - а - па, трі - а - па,
а сам пі - шов до ді - вока, ку - ку.

Замкнув хату на кілок,
Шум тріара, тріара,
А сам пішов до дівоч, ку-ку.

Добрий вечір вам, дівки,
Шум тріара, тріара,
Я вже коні та й укрив, ку-ку.

Я вже коні та й укрив,
Шум тріара, тріара,
На базарі їх продав, ку-ку.

Кельман троші в мене вкрив,
Шум тріара, тріара,
До тюрми мене завдав, ку-ку.

- Продай, мамо, сапоги,
Шум тріара, тріара,
Викупи мене з тюрми, ку-ку.

- Я сапоги не продам,
Шум тріара, тріара,
Які-с вихався, сиди там, гавкай!

ТАК, ТАК, СТАРИЙ, – ТАК, ТАК, СТАРА

Стримано

-Так, так, ста - рий, – Так, так, ста - ра, як тяж - ко
 спо - гля - да - ти. Те - бе при - гно - би - ли лі -
 -та, ме - не не роз - піз - на - ти. Те - бе при -
 гно - би - ли лі - та, ме - не не роз - піз - на - ти.

– Так, так, старий, – Так, так, стара,
 Як тяжко споглядати.
 Тебе пригнобили літа,
 Мене не розпізнати.

} Двічі

– Так, так, старий, – Так, так, стара,
 Дай уста, хай поцілую.
 У мене грудище палка,
 До тебе любов я чую.

} Двічі

І так старий з старою снів,
 А вечір був тепленький.
 І так старий з старою згадав,
 Як були молоденькі.

} Двічі

ПАСПОРТИЗАЦІЯ ПІСЕНЬ ТА ПРИМІТКИ

Оскільки всі пісні цього збірника записав Василь Савчук, а транскрибував Ярослав Бибик, тому прізвища в кінці паспортизації пісень не зазначаються, щоб уникнути повторення.

Паспортизація пісень здійснена в такій послідовності: назва пісні, ім'я та прізвище виконавиці чи виконавця, їхній рік народження, освіта та місце побутування пісні.

Пісні “Світи місяченьку”, “Летіла зозуля”, “Ой брала я конопельки”, “Замкну хату на кілок”, “Калину ломлю” записані від Катерини Савчук (1919 р.н., освіта – 6 кл.) із села Дубівці Галицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Половина садів цвіте”, “Тече річка невеличка”, “Ой вишенько, черешенько”, “Ой мала я три сестрички”, “Ой по полю по зарінку”, “Ой ти, дубе, дубе” записані 1980 р. від Степанії Савчук (1937 р.н., середня освіта) із села Галицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Ой на горі трава зелененька”, “Ой там у гаю, гаю”, “Ой жди мене, мамцю”, “Стелися, барвінку”, “В садочку ходила, цвіточки збирала”, “Ой шум шумить по долині”, “Ой гукну, я гукну” записані 1980 р. від Галини Орловської (1952 р.н., середня освіта) з села Дубівці Галицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Ой у полі на горбочку”, “Ой попід гай, гай”, “Ой гаєм, гаєм”, “Ой там за лісочком” записані 1982 р. від Богдана Лисика (1946 р.н., середня спеціальна освіта) із міста Галича.

Пісні “Багато сонця всюди”, “Чи пам'ятаєш, моя миленька”, “Ні тучки, ні хмарки”, “Шумить гай зелений”, “Ой на горі, горі” записані 1975 р. від Ганни Коржак (1924 р.н., освіта – 6 кл.) з села Дубівці Галицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Ой зацвіла черемшина в лузі”, “Ішов козак попід ліс”, “Ой вбери мя, милий, в вишиту сорочку” записані 1976 р. від Ганни Кудловської (1924 р.н., освіта – 4 кл.) із села Дубівці Галицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Ой на горі сухо, сухо”, “Порізала-м пальчик”, “Згадай же, дівчино, той вечір чарівний”, “Весілля себе буйно почувало”, “Ой там на горі, там вітер віє”, “Взяло дівча відра”, “Сумна тая годинонька буде”, “Осінь наступає” (слова невідомого автора), “Ой плили гусоньки”, “Спить ставок” (слова невідомого автора), “Ой на горі калинонька” записані 1982 р. від Надії Легун (1932 р.н., середня освіта) із містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Плила качка, плила”, “Летіли лебеді понад став”, “Ой ти, козаче, з чужого краю”, “Карі очі, чорні брови”, “Ой там за лісочком”, “Ой чия то хата скраю”, “Як вечір звечоріє” записані 1983 р. від Ганни Сеньків (1928 р.н., освіта – 7 кл.) із містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Так, так, старий”, “Як я був ще маленький” записані 1970 р. від Тараса Овчара (1928 р.н., середня освіта) із містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Над морем хата стояла”, “Де ж ти, ружо, росла” записані 1985 р. від Марії Бойко (1934 р.н., освіта – 7 кл.) із села Старий Лисець Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Ой піду я на ставочок”, “Іду я в солдати”, “Ой Боже, Боже, в чужім я краю”, “В саду ходила” записані 1984 р. від Марії Залецької (1937 р.н.,

Пісні “Ти, дівчино чорнобривая”, “Тумани, тумани”, “Ти, дівчино, моя чорнобривая”, “Коні мої, коні”, “Зірки за зірками”, “У лузі калина” записані 1985 р. від Ярослави Маньків (1954 р.н., середня освіта) із містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Послав мене мій миленький фасолю садити”, “На моєму віконці зацвіла мушкателька”, “Чом трава зелена”, “Не хилися, ти, калино” записані 1976 р. від Марії Легінь (1918 р.н., освіта — 4 кл.) із села Дубівці Галицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Наступила чорна хмара”, “Зажурилася, зажурилася” записані 1983 р. від Антоніни Вовк (1916 р.н.) із містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Ти приходиш до мене щоночі”, “Соловею-канарею”, “Ой засвіти, місяченьку”, “Ой вийду я на гору” записані від Степана Заяця (1929 р.н., середня освіта) із села Дубівці Галицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Колишеться троянда”, “Там, на горі берізонька”, “Ой у лісі під білов березов” записані від Вовчука Івана (1928 р.н.) із містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Червона ружечка зів’яла”, “Ой очі, ви, карії очі” записані від Марії Кабан із села Стриганці Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісню “Минулося кохання” записано від Ольги Черепахи з містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісню “Колір чорний” (слова С. Руданського) записано від Михайлини Мимко з містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісні “Чи пам’ятаєш, любя дівчино”, “Червона ружечка зів’яла”, “Зірву я чотири тих ружі” записані від Ганни Бусько (1929 р.н., освіта — 7 кл.) з містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісню “Ой поїхав молдаван” записано від чоловічого гуртового співу з містечка Єзупіль Тисменицького району на Івано-Франківщині.

Пісню “У лузі калина так гарно цвіте” записано від Михайла Шкавронського з села Ганнусівка Тисменицького району на Івано-Франківщині.

СПИСОК І ПОЯСНЕННЯ МАЛОЗРОЗУМЛИХ СЛІВ

Болить мя – болить мене.
Гиренько – сповнена горя.
Го – його.
Журбов – журбою.
Змалу – (крім осн. зн.) змалку.
Здубуніти – ступотіти.
Загалакати – (крім осн. зн.) загалакати.
Заволока – (крім осн. зн.) заброда, зайда.
Єдинов – єдиною.
Калинов – калиною.
Красов – красою.
Корчмонька – шинок.
Нев – нею.
Надрочити – (крім осн. зн.) нацькувати.
Мя – мене.
Ми – мені.
Поманджала – (крім осн. зн.) пішла.
Писки – (крім осн. зн.) морда.
Піп – священик.
Слезов – сльозою.
Сапоги – чоботи.
Сербін – сербин.
Тобов – тобою.
Тя – тебе.
Таляри – стародавні срібні монети.
Штири – чотири.
Фасоля – (крім осн. зн.) квасоля.
Фоса – канава, рів.

Скорочено: крім основного значення.

Збірка пісень “У лузі калина так гарно цвіте” вийшла друком за фінансовою підтримкою голови Тисменицької районної ради Романії Антонівни Постолянюк, голови Тисменицької райдержадміністрації Романа Володимировича Ткача, голови Галицької райдержадміністрації Романа Лазаревича Слободяна, голови районної ради Богдана Федоровича Хавлюка.

З М І С Т

<i>Від упорядника</i>	4
<i>Передмова</i>	5
Ліричні пісні	
Багато сонця всюди	7
Карі очі, чорні брови	8
Летіли лебеді понад став	9
Ой гаєм, гаєм	10
Ой за лісочком сонечко встало	11
Ой плили гусоньки	12
Ой там за лісочком	13
Ой ти, козаче, з чужого краю	14
Ой чия то хата скраю	15
Осінь наступає	16
Порізала-м пальчик	17
Чи пам'ятаєш, люба дівчино	18
Як вечір звечоріє	19
В садочку ходила, цвіточки збирала	20
Де ж ти, ружо, росла, що-с не виросла	21
Зірки за зірками	22
Колишеться троянда	23
Минулося кохання	24
Над морем хата стояла	25
Не хилися ти, калино	26
Ой вишенько, черешенько	27
Ой на горі трава зелененька	28
Ой ти, дубе, дубе	29
Ой у лісі під білов березов	30
Ой там на горі, там вітер віє	31
Плаче захмарене небо	32
Половина садів цвіте	33
Спить ставок	34
Там на горі берізонька	35
Скажи, куди ділась наша любов	36
Ти приходиш до мене щоночі	37
Тяжко мені на серденьку	38
У гаю, гаю тім зеленім	39
Урвіть мені чотири ружі	40
Червона ружечка зів'яла	41
Шумить гай зелений	42
Як я був ще маленький	43
Весілля себе буйно почуває	44
Іду я в солдати	45
В саду ходила, квіти збирала	46
Згадай же, дівчино, той вечір чарівний	47
Коні мої, коні	48
Ні тучки, ні хмарки	49
На моему віконці зацвіла мушкателька	50
Наступила чорна хмара	51
Ой боже, боже, в чужім я краю	52
Ой гукну я, гукну	53

Ой засвіти, місяченьку	54
Соловею-канарею	55
У лузі калина так гарно цвіте	56
Чи пам'ятаєш, дівчинонько	57

Соціально-побутові і сирітські пісні

Взяло дівча відра	58
Зажурилася, зажурилася	59
Летіла зозуля	60
Ой ішов козак попід ліс	61
Ой брала я конопельки	62
Ой вбери мя, милий, в вишиту сорочку	63
Ой вийду я на гору	64
Ой жди мене, мамцю	65
Ой зацвіла черемшина в лузі	66
Ой мала я три сестрички	67
Ой на горі, горі	68
Ой на горі, на горі	69
Ой по полю, по зарінку	70
Ой у полі на горбочку	71
Ой у полі ріс терен	72
Ой шум шумить по долині	73
Стелися, барвінку	74
Сумна тая годинонька буде	75
Калину ломлю	76
Колір чорний	77
Ой піду я на ставочок	78
Ой попід гай, гай	79
Ой там у гаю, у гаю	80
Плила качка, плила	81
Тече річка невеличка	82
Ти, дівчино чорнобрива	83
Тумани, тумани	84
Чом трава зелена	85

Жартівливі пісні

Замкнув хату на кілок	86
Ой поїхав молдаван	87
Так, так, старий, — так, так, стара	88
<i>Паспортизація пісень та примітки.</i>	89
<i>Список і пояснення малозрозумілих слів.</i>	91

Помічені помилки

Стор.	Колонка	Рядок	Надруковано	Треба
9	—	3 згори	до леду	на лету
15	ліва	6 згори	завалю, завалю	завалю
19	—	6 знизу	ї	її
26	ліва	10 згори	високу	високою
34	—	7 знизу	довгожданна	довгождана
43	права	7 знизу	на прохід піду	я на прохід піду
50	ліва	5 згори	зелений	зеленький
53	—	2 знизу	дівчина	дівчино
58	ліва	7 зверху	візьміть мене на човен	візьміть мене на той човен
62	—	3 знизу	Там де	Там, де
66	—	10 знизу	двадцять штири	двадцять і штири
79	—	8 знизу	не має	немає
89	Виконавці пісень Залецька Марія і Савчук Степанія із с. Дубівці			

Здано до друку 10.05.2000 р. Підписано до друку 5.06.2000 р.
Папір офсетний. Друк офсетний. Формат 60х84/8.
Наклад 500 прим. Замовлення 2147.
76000 м. Івано-Франківськ. Обласна друкарня.
вул. Січових Стрільців, 78.